

Lidercfenyő

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VIII. évfolyam, 2. szám, 2014. február

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

E havi számunk alkotói:
kosakati, aniko, galbena, angyalka146,
Tordai Gábor, edwardhooper, Kétvirág,
Gedő Márton, Roah, Devon Short, Craz,
Cyrus Livingstone, HomoErgaster,
Jimmy Cartwright, Ida

Tartalom

ÍRÓI PRAKTIKÁK

- Kreatív műhely – Pár praktika
kritikus időszak esetére..... 2.
Így írjatok ti! Tanácsok, nem csak SF íróknak..... 2.

BREKING NYÚSZ

- MEZTELEN ÜGYNÖK Szórakoztató Irodalmi
Magazin Rádióműsor 42. szám..... 3.
Megjelent Andy R. Cain Az átok őrzője c.
fantasy regénye..... 3.
2014. évi novellapályázat Preyer Hugo emlékére..... 3.
Megjelent az Új Galaxis sci-fi antológia 20. száma... 3.
Megjelent az Avana SF Hírlevél
2014 januári száma..... 3.

NOVELLÁK

- Aljosa Borodkin és a Terminator /HomoErgaster/.... 4.
SMS Caesarnak /kosakati/..... 5.
Híd /Jimmy Cartwright/..... 7.
Kapcsolódva /Kétvirág/..... 8.
Alkalom szüli a fejadászt
/Cyrus Livingstone/..... 11.
Eközben a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház
pincetermében /Craz/..... 18.

VERSEK

- A lány csak hallgatott /Craz/..... 15.
Álmodok /Devon Short/..... 15.
Gyorsan múlnak a napok /aniko/..... 15.
Kelta népem /galbena/..... 18.
Te /angyalka146/..... 18.
Újra /Tordai Gábor/..... 18.
Lidércfény /edwardhooper/..... 18.
Spirituálé /Gedő Márton/..... 18.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

- Oázis /Roah/..... 16.

FILMROVAT

- Mozimorzás - Filmaprólék /Jimmy Cartwright/.... 19.

KÖNYVAJÁNLÓ

- Justin Cronin: A Tizenkettek /Ida/..... 20.

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VIII. évfolyam. 2. szám, 2014. február**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin
Borító: Busójárás Mohácson (ismeretlen fotós)

Felelős és tördelőszerkesztő:
Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)
Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

A hónap képe:

„Kukucs! Itt van a tavasz már-e?”

Írói praktikák

Az írással foglalkozók között időről-időre felmerülnek olyan kérdések, hogy mit, hogyan, miért és mit is írjanak. Az utóbbi napokban több olyan írás is felkerült az internetre, amelyben különböző módszereket ajánlanak, vagy épp általánosságban véve körbejárják a fenti kérdéseket. Itt most kettőt emelek ki ezek közül. A cikkek természetesen a megadott hivatkozásokon folytatódnak.

Kreatív műhely – Pár praktika kritikus időszak esetére

Van, mikor percekig, órákig ülünk a lap felett, és semmi produktívát nem sikerül létrehozunk. Ez normális, bár sokan megijednek tőle. Főleg, ha határidős munkáról van szó. Rengetegszer előfordult már velem is, s volt, hogy évekig hagytam porosodni regényem első pár fejezetét, mert bár mikor kezdtem hozzá, nem tartottam elég jónak az írott anyagot. A minap azonban lehetőségem volt találkozni egy költővel, ki pont ezt a problémát célozta meg a „kreatív műhely” előadásán belül. Remek praktikáit most pedig örömmel osztom meg veletek, remélve, hogy segít túlélni a kritikus időszakokon...

oazismag.wix.com/oazismag#!kreativ-mhely--pr-praktika/c1glr

Danó Emese gyűjtése

Így írjatok ti! Tanácsok, nem csak SF íróknak

Ha írásról van szó, mindig előkerülnek kérdések. Mi a fontos egy írásban? Mitől lesz jó vagy rossz? Melyik írást adják ki azonnal? Cikkírónk személyes véleményét írja le, és ad néhány tanácsot.

Amikor az ember írni kezd, nem árt, ha felteszi magának az egyik legfontosabb kérdést: „Kinek akarok írni?” Ha az író saját magának, saját szórakoztatására ír, és nem célja a publikálás, akkor a cikk további része tárgytalan...

galaktika.hu/igy-irjatok-ti-tanacsok-nem-csak-sf-iroknak

Rondaar

Brekking Nyúsz – avagy hírek innen-onnan

MEZTELEN ÜGYNÖK Szórakoztató
Irodalmi Magazin Rádióműsor 42. szám

Tartalom:

Nagyon kedves és tartalmas riport a hazai képregény utolsó (szerencsére egészségben, sportosan élő) klasszikusával! Aki nem találta ki, hogy kiről van szó, az tudja meg a műsorból! Aki rájött, az meg hallgassa azért!

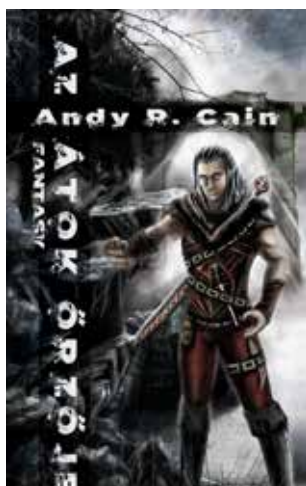
Művelvezeti Hírek

Feszese vágott hanganyag a Lector Magazin alkotóinak bemutatkozó estjéről, ami nemrég a József Attila Irodalmi Szalonban került megrendezésre. Nagyon informatívan, némi humorral.

<http://www.youtube.com/watch?v=7cb8tBL-IFQ>

Megjelent Andy R. Cain (Mészáros András) *Az átok őrzője* című fantasy regénye, a SpiritArt gondozásában

„Az Elátkozottak Városában minden lélegzetvételnyi idő, csupán a haláltól lopott pillanat.”

Több mint négyszáz éve ért véget az utolsó vámpírháború. A békével azonban nem volt mindenki elégedett. A virágzó kereskedővárost a béketárgyalás napján megátkozta egy örült mágus. A rettenetes varázsige több ezer áldozatot követelt, az épületek napok alatt üszkös romokká, a Határ-tó környéke pedig lak-hatatlanná vált. Az Átoksújtotta Vidék közelébe azóta, néhány szerencsevadászon és vakmerő karavánon kívül, már senki nem merészkedik.

A félvér angyalfajzat, Alanta, ifjúkorának jórészt egy olyan romvárosban tölti, ahol nappal vérszomjas bestiák és élőholtak törnek az életére, éjszaka pedig lidércek és lelkekre éhes rémek lepik el az utcákat. Ráadásul tudtán kívül egy politikai játszma kellős közepébe csöppen, amelyben láthatatlan kezek rángatják távolról a zsinórokat. Hamarosan ráébred, ha nem cselekszik, a háttérben lapuló sötét ármány mindnyájuk vesztét okozhatja. A városban tengődő nincstelenekre és kitaláltakra vajon a Császárság, a Vámpír birodalom ügynöke, vagy pedig a közeli szigeten élő nemes, nefilim dinasztia jelenti a legnagyobb veszélyt?

Alanta az öt árnyékként követő kedvesével, Eryvel, megpróbálja kideríteni, ki áll a rejtélyes események mögött. A lány jelenléte állandó bosszúságot okoz a heves vérmérsékletű, kamaszkorból alig kinőtt harcosnak. Ám a fiú számára rövidesen kiderül, hogy a lerázhatatlannak tűnő éjngyal sokkal többet segíthet neki, mint azt korábban sejtette. Útjuk során szembekerülnek a legsötétebb félelmekkel, és megállíthatatlanul sodródnak végzetük felé.

„A sötét hangulatú fantasy regény igazi csemege azok számára, akik kedvelik a horrorisztikus elemekkel tűzdelt konspirációs történeteket. Az átok őrzője a sorozat első kötete.”

Műfaj: dark-fantasy

Oldalszám: 280

Kötés: Puhafedelű

Ár: 1990 Ft

Megrendelhető: spiritart.egyesulet@gmail.com

Lektorálta: Varga Tamás József
Szerkesztette és illusztrálta: Hertelendy Anna

2014. évi novellapályázat Preyer Hugo emlékére

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására.

A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.)

A pályázat nem jelíges!

Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközzel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél.

A műveket **Word .doc**, vagy **Word .docx** formátumban, (12 pontos betűmérettel, normál sorközzel, fejléc és oldalszámzás nélkül) **e-mailben** kell benyújtani. A csatolt dokumentumok címében szerepelnie kell a szerző nevének, a mű címének.

A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2014. május 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk:
preyer@avana.hu

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző nevét (ha van, akkor az írói nevét is),
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- és e-mail címét.

Az eredményhirdetésre, és a díjak átadására a **HungaroCon** országos sci-fi találkozón kerül sor.

A pályázó a pályázat beadásával hozzájárul ahhoz, hogy műve megjelenjen az Avana Egyesület nyomtatott kiadványában, az **Új Galaxisban**, vagy online a preyer.avana.hu oldalon.

Továbbá vállalja, hogy a beküldött alkotásokat az eredményhirdetésig máshová nem nyújtja be, illetve Interneten sem jeleníti meg.

Megjelent az Új Galaxis sci-fi antológia 20. száma

Vadonatúj sci-fi novellákkal megjelent az Avana Egyesület kiadványa, az Új Galaxis 20. száma! Olvassátok szépen!

További információk és megrendelés:
www.ujgalaxis.hu

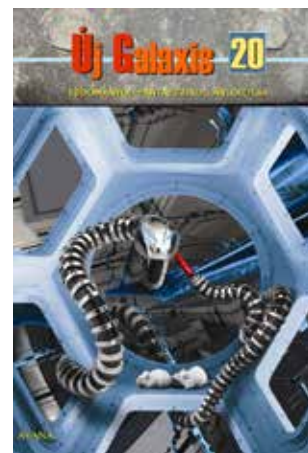
Megjelent az Avana SF
Hírlevél 2014 januári száma

Letölthető az Avana SF Hírlevél 2014 januári száma

Továbbra is várjuk az impresszumban feltüntetett e-mail címekre a hozzászólásokat, kritikákat, híreket és bemutatókat alkotókról, civil szervezetekről, internetes portálokról, klubokról és egyéb, fantasztikus és tudományos eseményről, kutatásról.

A Hírlevél szabadon terjeszthető.

www.avana.hu/kiadvanyok/avana_hirlevel_2014_01.pdf

HomoErgaster

ALJOSA BORODKIN ES A TERMINATOR

Berlin romjai izzottak. A füstöt és a bűzt csak a lárma múlta fölül. Elkeseredett harc folyt minden méterért, minden kiszögellésért, minden lyukért. Az apokalipszis volt ez, hősök és gyáva patkányok utolsó megmérettetése. Az egyik kiégett ház üszkös falai között szélroham sepert át felkapva félig elégett újságpapírlapokat, port, hamut és szemetet. A közelben vad csata dühöngött, az ellenségek egymást marták, ahol érték, pezsgett a levegő az óriási robbanásoktól és a röpködő fémdaraboktól.

Ebben a hangorkánban a kézfegyverek csupán száraz roppanásoknak hallatszottak. A szél felerősödött, aztán furcsa elektrosztatikus zaj sistergett, és kékes-fehér villámok csaptak ki a csonka falak közül. Odabenn egy rőt energiabuborék fúvódott fel a semmiből kiharapva egy darabot a törmelékkel teliszórt padlóból. Odakint egy gránát csapott be. A robbanás dőreje és a repeszök sívítása egybeolvadt egy másik, nem ide való hanggal. Az újonnan keletkezett, szabályos gödörben egy alak térdelt. Lassan felegyenesedett és szénézett. Egy izmos, teljesen pucér, kék szemű férfi volt, legalább is annak látszott. Hidegen, precízen tanulmányozta a környezetét. A gránátrobbanás befolyó füstjét méregette, aztán elindult arrafelé. A bombatölcsérnél megállt. Két halott német feküdt ott fegyverüket görcsösen szorongatva, a robbanás ölte meg őket. Rövid elemzés után elkezdte lehúzni a ruhát az egyikről.

Aljosa Borodkin azóta szemmel tartotta a férfit, mióta kilépett a romok takarásából. Felderítésen volt. Ezt az alkalmat azonban nem szalasztotta el, és precízen fejbe lötte a guggoló alakot. Az eltalált fej megrándult, az alak pedig mozdulatlaná vált. De csak egy pillanatra, aztán felemelkedett, és a fej felé fordult. Aljosa nem hitte el, amit a szemének receptorai közvetítettek az agyának. Lelőtte, eltalálta azt a rohadékot! Az viszont nem halt meg, hanem őt nézte! Ösztönösen újra lőtt, majd még egyszer, aztán megint. Az alak mindannyiszor megrándult, jelezve a találatokat, de nem mozdult, nem dőlt el, csak nézett. Hidegen, lélektelenül, acélkéken. Az árja faj szobra is lehetett volna, ahogy ott állt.

Aljosa zsibbadtan abbahagyta a lövöldözést. Már nem volt ugyan biztos benne, hogy ez a fickó német. Nem az, de ellenség,

ezt súgták az ösztönei. A zsigerei összerándultak és az egész testre kiterjedő vészriadót fújtak. Menekülj! Ez dübörgött az agyában hangosabban, mint a kinti háborúság. Az izompacsirta felemelte a pisztolyt, amit az egyik halottól vett el. Rá célzott. A lábai megrándultak, hogy elfussanak, de későn. A golyó széttroncsolta a máját a gerincét megroppantva, azon gellert kapva a tüdejébe fúródott. Aljosa hanyatt esett. A homályosuló szemei a füsttől szürke eget nézték. Egy arc magasodott fölé, a gyilkosa. Aljosa felnézett a terminátorra. Természetesen sejtelve sem volt róla, hogy kicsoda. Nem tudhatta, hogy ez a szótlán és szinte hallhatatlan alak egy másik, sokkal szörnyűbb apokalipsziszből jött meghatározott céllal. A Skynet küldte. Az emberek győzelme előtti pillanatokban utolsó energiaforrásait nem kímélve, tucatnyi terminátort küldött a távoli múltba, szinte vaktában. Ezek egyike ide érkezett, 1945-be, Berlinbe. Már beazonosította a helyszínt és időt. A parancsa az volt, hogy kutassa fel Sarah Connor őseit, és iktassa ki azokat.

- Rohadék! - gondolta a fájdalommal küszködve, ahogy a gép őt elemezte. Megállapította a nemét, a nemzetiségét, valamint azt, hogy a ruhája pont jó lesz rá. A gép tehát felemelte a fegyvert, és újra lőtt. Aljosa homlokába. Ő kiröppent a testéből, most már tisztán látta gyilkosának mibenlétét. Tudta, ki is, mi is ő. Nem ember, hanem lélektelen gép. Előtte ott hömpölygött a Styx, és várt rá a ladikos. Mielőtt elindult volna, hátranézett. A terminátor épp most húzta magára a ruháit. A robot mögött, a távolban, egy ennél a pokolnál is sokkal szörnyűbb rommező látszott. Tele volt olyan gépekkel, ami őt is megölte. Emberekre vadásztak. Érdekes módon a látomás hirtelen megfakult. Aljosa azt is tudta, miért.

A terminátor azzal, hogy őt megölte, tudtán kívül csökkentette a Skynet megszületésének esélyét. Mégpedig azért, mert túlélte volna a háborút, és a megszületendő fia disszidált (!?) volna Amerikába. Aztán már amerikai állampolgárként részt vett volna abban a projektben, melyből kinőtt a Skynet! A jövő elhomályosult, de nem tűnt el. Még sok változó van a képben, sok a nyitott szál.

- Brrr!!! - borzongott meg Aljosa. - Inkább a feledés!
Ezzel belépett a ladikba...

SMS Caesarnak

kosakafi

1.

- Ha az ókori rómaiaknak lett volna mobiltelefonja és tv-je, akkor még ma is állna a Római Birodalom - mondta Robi.

- És mitől lett volna térerő? Jupiter villámaintól? - kérdezte valaki kajánul.

Miután az osztály vihogása kissé alábbhagyott, Orsi néni teljesen lehűtötte Robit.

- A mobiltelefonhoz szükség lett volna olyan ipari háttérre, amivel még csak alig pár éve rendelkezünk... Az ipari tömegtermelés, a globális gazdaság nélkül sohasem jött volna létre a mai információs társadalom. Az információs társadalom pedig azért csak most jött létre, mert csak most alakult ki rá az igény. Mégis mihez kezdtek volna szerinted az ókori rómaiak a mobiltelefonnal?

- Hát... Például valaki küldhetett volna Caesarnak egy SMS-t, hogy március idusán inkább maradjon otthon, mert meg akarják merényelni... - vágta ki most már paprika-pirosan Robi.

- Merényletet akarnak elkövetni ellene - javította ki automatikusan Orsi néni.

- Ha kapott volna egy SMS-t, másképp alakul a történelem... - makacskodott még mindig Robi.

A történelemóra már-már röhögésbe fulladt, de Orsi néninek valahogy sikerült lecsendesítenie minket. Aztán a csendet kihasználva, komoly arccal ezer érvet sorakoztatott fel amellet, hogy az ókorban nem születhetett meg a mobiltelefon. Csak Robi nem hajolt meg az érvek előtt.

- Ha komolyabban vették volna a mérnökeiket, feltalálóikat, tudósaikat, megcsinálhatták volna az ipari forradalmat - okoskodott még mindig.

2.

Robin kívül tehát mindenki belátta, hogy hiába is találták fel a gőzgépet, hiába tudták, hogy a Föld gömbölyű, hiába építettek csodálatos vízvezetékeket, utakat, városokat és a többi és a többi... Mindezekkel nem mentek sokra ipari tömegtermelés nélkül. A mennyiségi növekedésnek el kell érnie egy bizonyos fokot, hogy minőségi változás következhesse be.

Orsi néni tíz oldalas házi dolgozatot íratott velünk „Miért nem valósulhatott meg az ókorban az ipari forradalom?” címmel.

Mindannyian becsületesen meg is írtuk a dolgozatot. A könyvtárból és az Internetről összeszedett adatokkal támasztottuk alá azt az állítást, hogy az ókorban a feltételek még nem alakultak ki az ipari tömegtermeléshez. Hiába volt meg a tudás, nem volt meg a tömeges igény, így nem történt meg a technikai megvalósulás.

Robit viszont nem olyan fából faragták, hogy holmi észérvekkel meg lehetett volna győzni. Az ő kis agyába makacsul befészkelte magát az a gondolat, hogy Caesarnak kellett volna küldeni egy SMS-t...

Dolgozatát „Mi lett volna, ha Caesarnak mégis lett volna mobiltelefonja?” címmel írta meg.

Orsi néni persze tajtékzott.

- Ennyi ökörséget legfeljebb egy sci-fi író tudna összehordani... - mondta megvetően, és félévkor megbuktatta Robit.

Robi a tanév második felében már nem járt a mi osztályunkba, sőt, úgy hallottuk, hogy el is költöztek Pécsről. Néhányszor még eszünkbe jutott az a bizonyos történelemóra, és jókat neveltünk, de aztán lassan elfelejtettük Robit.

3.

Elvégeztük az iskolát, felnőttünk, éltük az életünket és nem is gondoltuk, hogy hallunk még Robiról.

Aztán a minap rá kellett jönnöm, hogy Robi nem tűnt el az életünkben. Sőt...

Már hosszú évek óta ment szinte minden tv-csatornán egy páratlanul sikeres sorozat. A siker-listák éléről idővel lesöpört minden akció-, krimi- és horror-történetet. Mindenki leszólta és cikizte, de mindenki nézte. Akartuk, vagy nem akartuk, ez a sorozat életünk részévé vált, hiszen ez volt az a téma, amiről bárkivel bármikor bárhol lehetett beszélgetni. Már a főcím-zene is telitalálat volt. Mire a képernyőn lefutott az általában senki által el nem olvasott, hosszú-hosszú stáblista, /kamera... kostum... witten by... dyrekted by... stb, stb.../ addigra annyira belemászott az emberek fülébe, hogy naphosszat csak ezt dúdolták.

A végtelenül hosszú, zseniálisan bugyuta vígjátéksorozat uralta a médiát.

4.

A történet alapötlete az volt, hogy két egyetemista véletlenül beindított egy kísérleti időgépet, és magukkal sodorták a titkos laborba éppen benyitó professzorukat is. Mire kikeveredtek a masinából, az ókori Rómában találták magukat...

Ott álltak Róma közepén farmerban, illetve a prof öltönyben, karórával a csuklójukon, szemüvegesen, és persze mobiltelefonnal a zsebükben.

Rengeteg vidám jelenet adódott fura megjelenésükből, fura tárgyaikból, hiányos történelmi ismereteikből, és eleve kissé bohókás karakterükből.

Az egyik egyetemista, Tom, egy jóképű, de kissé izomagyú átlagos srác volt. Több részen keresztül elhúzódó fölrtjei gyakran színesítették a történetet. A másik egyetemista, Roy, egy nyakig-láb, kicsit esetlen technikai zseni volt.

A professzort egy őszülő halántékú, de még igen sármos, népszerű színész alakította. Hatalmas tudásával, komoly, filozofikus személyiségével komoly hódításai voltak a korabeli hölgyek közt. Érveivel és következtetéseivel mindenkit lehengerelt, sok kényes helyzetet megoldott.

Hőseink különböző bonyodalmak után ugyan visszakeveredtek jelen korunkba, de annyira megtetszett nekik az ókori Róma, hogy újra és újra beugrottak az időgéphez. Alaposan felszerelve korunk technikai csodáival fantasztikus és mulatságos kalandokba keveredtek.

Még az első részben összefutottak egy fiatal patríciussal, aki éppen egy féktelen tivornya után botladozott hazafelé. Annyira bódult volt még a lakomától, hogy nem érezte lehetetlennek az időgépet, az időutazást, és így összebarátkozva hőseinkkel ő lett a történet negyedik főszereplője.

A történet során időutásaink egyre több időt töltöttek az ókorban, és egyre több eszközt vittek át magukkal, hogy megoldják hétköznapi kis kalandjaikat, és mellesleg átförmálják a történelmet.

Rómában felépítettek egy adótoronyt, és meggazdagodtak a mobiltelefonokból, meg a tv-csatornákból. A távoli tartományokkal CB-rádióval tartották a kapcsolatot, és üzleteltek. A mindehhez szükséges energiát elég érdekesen oldották meg: több ezer rabszolga tekerte a szoba-bicikliket.

A „varázs-eszközök” beszerzését eleinte a fiatal patricius finanszírozta jelentős magánvagyonából, aztán sokan mások is beszálltak az üzletbe. Ezzel aztán egyre kacifántosabb és bonyolultabb lett a történet.

V.

Volt a sorozatban néhány felejthetetlen poén, amiken évekig röhögtünk. Ott volt például az a hatalmas gálya, amit Hispániából indítottak Ultra-marína felé... Igazán muris volt, ahogy az ezeket markoló rabszolgák walk-men-en hallgatták az ütemet megadó dobszót.

A kábító-lövedéktől az aréna közepén horkoló oroszlán látványa is nagyon jópofa volt. A CB-rádióval, hő-érzékelő kamerával és géppisztollyal csatát nyerő centúrió sem volt kutya. Az is egy nagyon szórakoztató jelenet volt, amikor a barbár törzsek követői ahelyett, hogy hazatértek volna a tárgyalások után, megirigyelvén a római rabszolgák életszínvonalát felvételüket kérték a szoba-bicikli tapasztók szakszervezetébe.

Aztán az is egy felejthetetlen jelenet volt, amikor Alexandriában a CB-rádióhoz energiát termelő rabszolga kidőlt a szoba-bicikli mellől. Az üzenet lényege elveszett, mire másik rabszolgát ültettek a helyébe. Ebből aztán különböző félreértések adódtak. Például világítás-korszerűsítés helyett felgyújtották a könyvtárat.

Tanulva az esetből egy későbbi részben összekombinálták a CB-rádiót, a laptopot, a digitális kamerát és a szobabiciklit. Ez már majdnem úgy funkcionált, mint a mai Internet. De még mindig nem akartak semmit sem gyártani, megelégedtek azzal, amit a jövőből vásároltak. Mivel új cuccokat csak főhőseinken keresztül, az időgép segítségével lehetett szerezni, többször is el akarták rabolni a gépet is, hőseinket is. Ez némelyik részben sikerült is, így aztán több menekülő, kiszabadulós kaland is került a történetbe.

VI.

A professzor a történet során többször is elkeseredett amiatt, hogy a jó rómaiak csak használni akarják a jövő technikáját, de megérteni és előállítani nem. A technika használatát mégis változásokat okozott az emberek életében. Kialakult az igény azokra a dolgokra, amiket saját erejükből nem tudtak létrehozni.

A sorozat rendezője ezt az ellentmondást úgy oldotta fel, hogy a kilencszázadik részben elromlott az időgép.

Hőseink a jelenben ragadtak. Nem tudtak többé visszamenni kedvenc korukba, és az utolsó részben azon keseregtek, hogy most kárba vész minden fáradozásuk, mert az ókori Rómában idővel elkopnak, tönkremennek a „varázs-szerkentyűk”, elfogy az üzemanyag, a muníció, a pótalkatrészek... Minden visszazökken az eredeti kerékvágásba.

VII.

Éveken át kitűnően szórakoztam ezeken a lököttégeken, mint mindenki más. A tantusz mégis csak akkor esett le, amikor a hatszázhuszonötödik részben Caesar kapott egy SMS-t. Akkor olvastam el először a stáblistát. És ott virított, rögtön az elején, hogy; „...írta és rendezte; Rob Heller...”

Hát persze, hogy a Heller Robi... Ki másnak a fejében született volna meg ennyi baromság?... Eleve butaság már az alapötlet is.

Miért kellett volna az ókori rómaiaknak technikai segítség? Mi értelme lett volna párszáz évvel előrehozni a dolgokat? Muris, de felesleges, mint egy hároméves kislánynak a túsarkú cipő... Hiszen hiába öltöztetnek egy kisgyereket felnőttnek, az attól még nem lesz az... Előbb fel kell nőnie...

Na, és az időgép... Még hogy időgép... Micsoda marhaság...

Igaz, hogy úgy az ötszázadik rész környékén már sokan szinte tényként kezelték az időgép létezését, és kimondottan helyeselték a filmben látott alkalmazását, de... de... De hát az időutazás lehetetlen. A múltba azért nem lehet utazni, mert az már nincs. A jövőbe pedig azért nem, mert az még nincs. Ezt már a sopianei gimnáziumban megtanultuk mater Ursulától.

VIII.

De, hogy ez a bugyuta, kis sorozat miért ragadja magával mégis a nézők millióit? Miért akkora siker Savariától Alexandriáig, Aqinkumtól Neo-rómaiáig, Windobunnától Aleppóig, Pannóniától Trákiáig, Gangesz provinciától Amazonasz provinciáig? ...Mindenki ezt nézi az egész Neo-római unióban... Egyszerűen érthetetlen...

Hogy ez a mese ennyire elbűvölje az embereket abban a korban, amikor az ember már a Lúnát is meghódította, abban a korban, amikor elhangzott Amsztrongsuz híres mondata, miszerint

„...kis lépés ez egy embernek, de nagy ugrás az emberiségnek...”...

Érthetetlen... érthetetlen...

IX.

Úgy hallottam nemrég egy tv műsorban, hogy Rob Heller újabb sorozat forgatásába kezdett. Az alapötlet a már jól bevált időgép, a technikai eszközök múltba hurcolásása, az egyetemisták és a professzor csetlése-botlása...

A tervek szerint ebben a történetben a Római Birodalom összeomlik saját nagyságának súlya alatt, és darabokra esik szét. Az észak-európai és ázsiai barbár hordák és egy Egyiptom-környéki, erőszakos vallás uralja a szétesett

birodalom területét. Az ókor tudása feledésbe merül, és csak századok múltán kerül újra felszínre. A sötét, véres századok után hirtelen lendül fel a gazdaság, szinte előzmények nélkül valósul meg az ipari forradalom. A világnyelv az egyik barbár törzs nyelve lesz, és a történetben Amerikának nevezett Ultra-marínából irányítják az egész világot...

10.?

Na, de ez már akkora marhaság, hogy el is határoztam, ezt a sorozatot nem fogom nézni...

A novella meghallgatható és megtekinthető az alábbi hivatkozáson:

<http://www.youtube.com/watch?v=SueVt1D8YTg&feature=youtu.be>

Híd

Jimmy Cartwright

A késő délelőtti tavaszi napsütés kellemes meleget hozott az erdő fái közé, elúszva a foltokban fel-feltűnő hajnali ködpárát, s felpeszsdítve az élővilágot. A turistaúton ballagó négy alak körül mindenfelől madárcsicsergés hallatszott, s nagyobb nyulak, kisebb rókkák, őzek tértek ki jó előre az útjukból. Az avarzörgést leszámítva jórészt csendben, a környezetükre figyelve haladtak a természetjárók.

- Hamarosan odaérünk - vetette hátra a többieknek Béla. - Ott elől már látszik az a kis völgy.

- Az jó, mert már kezdek fáradni - mondta elgyötörtén Zsuzsa.

- Persze, mert te egész nap az irodában görnyedsz! - bökte oldalba párja, Géza. - Nem csoda, ha egy kis sétától így kivagy!

- Azért nem olyan kis séta ez - vetette közbe Juli -, hiszen már majd' három órája talpalunk.

- Legalább megéri? - kérdezte Zsuzsa.

- Kinek hogy - vontta meg Béla a vállát. - Szerintem csodaszép, de persze nem mindenkit bűvölnek el a régi építmények. Egyébként innen már óvatosabban, kicsit meredekebb, mint eddig.

A beszélgetés ismét abbamaradt, s a négy fős társaság kisvártatva civilizáció nyomait fedezte fel maga előtt. A völgy aljában, a turistaútra merőlegesen egy kövezett, ki-be dülő, derékmagasságig érő vaskerítéssel szegélyezett utat láttak meg. Rátérve, néhány perc múlva úti céljukat is megpillantották, majd közelebb érve alaposabban is szemügyre vették. A kőből rakott híd valaha gőzös vasparipák, később dízelmozdonyok vontatta szerelvények útvonalául szolgált. Ma már azonban csak egy kevésbé karbantartott műemlék. A kövezett út alatta haladt el egy boltíven át.

- Amott van egy tűzrakóhely - mutatott Béla a híd mögé -, ahol megpihenhetünk, és meleg ebédet is ehetünk. Feltéve, ha senki sem felejtett el tűzszerszámot hozni.

- Egy igazi bozótmíves sosem indul el efféle nélkül! - jelentette ki Géza. - Mi több, kés is van nálam - vigyorodott el.

- Na, Zsuzsi, hogy tetszik? Megérte a fáradságot?

- Hát, Béla, hogy őszinte legyek, szerintem borzasztóan tájidegen itt ez a híd, de valahogy mégis tetszik.

- Jól van, gyertek, pihenjünk kicsit, és melegítsük meg az ebédet - indult tovább Juli.

Egy jó óra múlva, túl az étkezésen, mindannyian elheveredtek a kis réten, s csöndesen vizsgálták a környezetüket. Egyszer csak Béla szólalt meg.

- Tudjátok, mi jut eszembe erről a hídról? A tiszai vasúti híd. Meg egy hideg, őszi éjjel.

- Érdekes, hogy ebben a tavaszi jó időben ilyenek jutnak eszedbe - mondta Géza. - Az ugrálós sztorira gondolsz? Szerintem azt a lányok még nem hallották.

- Igen, arra. Ez még a kilencvenes évek közepén történt. Egy jól sikerült buli után úgy gondoltuk, kisétálunk a hírhoz. De, hogy izgalmasabb legyen, és ne csak úgy ott legyünk, beugrottunk Gergőékhez, némi hegymászó cuccért. Meg akartuk mutatni, hogy mi „faszagyerek” vagyunk, és ilyennel is tudunk bungee jumpingolni. Le is mértük szépen a híd alján függő szerelőállásról a víz távolságát, és mivel Gergőé volt a cucc, az övé volt az elsőbbség joga is. Így rákötöttük a kötél egyik végét a derekára, miután a másik végét alaposan rögzítettük a hírhoz, majd útjára indítottuk. Persze az éjszaka kellős közepén semmit sem láttunk, elég félelmetes volt lent a mélyben hallani a víz morajlását. Így, miután Gergő leugrott, néhány másodperc múlva csak egy fojtott nyögést, és egy komoly csobbanást hallottunk, kicsit később pedig Gergő kiabálását, hogy „Húzzatok fel! Húzzatok fel, barmok!”. Mit volt mit tenni, ahogy csak bírtuk, fel is húztuk. Szegény mellkasig beesett a vízbe, és csak ekkor jöttünk rá, hogy a kötél nyúlásával nem számoltunk. Persze a kötél vége is csurom víz lett, Gergő szája pedig már elég lila volt, így letettünk a további ugrálásról. Kicsavartuk a vizes ruhákat, igyekeztünk őt is megszáritani, amennyire lehet, aztán hazahúztunk. Pár nap alatt Gergő is kiheverte a dolgot. Hmmm... Fiatalság, bolondság.

- Ja. Azóta benőtt a fejünk lágya - mondta Géza mosolyogva.

- Nincs kedvetek oda visszamenni, mondjuk, egy hónap múlva? - kérdezte Zsuzsa. - Csinálhatnánk arrafelé is egy ehhez hasonló túrát.

Béla és Géza egymásra néztek, s végül Béla szólalt meg.

- Részemről rendben.

- Felőlem! - vontta meg a vállát Géza.

- Akkor ezt megbeszéltük - mondta Juli. - De most vissza a természet lágy öléhez - szólott, s szedelődzködni kezdett.

A fenti történet az „Akik még nem csinálták kecskével” elnevezésű, írástechnikai feladatokkal foglalkozó Facebook csoport „Kép-zelj” című feladatára készült, az illusztrációként használt képhez.

Fotó: Varga Tamás József (Craz)

Kétvirág

Kapcsolódva

- Beszélünk kell. Legyél holnap tízkor a Tárolóknál! Nina

Az üzenetet akár ember is küldhette volna, de nem az küldte. Ő nem, távolról sem. Lucy Brownak szólt, és amikor elolvasta, enyhén kidülledt a szeme meglepetésében.

- Mármint, hogy kinek, mármint, hogy hol kell velem mit csinálnia? - kérdezte a monitortól bambán. Az persze nem válaszolt. - Anyucikám, Nina - folytatta a monológját -, te szentséges gatyamadzag, hiszen ő a Központi Program egyik alrendszere! Jó, oké, hogy van belőlük millió (vagyis néhány tíz millió, ha jól tudom), de akkor is! És velem! És a Tárolóknál! Te jószágú marharépa, hiszen az bent van valahol a védett területen! Ha jól sejtem, akkor közel... nagyon közel a Központi Elosztóhoz... Mármint hogy ÉN menjek ODA, és beszéljek VELE? Jaj!

Félőrülten rohagált a lakásában fel-alá. Lázasan kitakarított. El is mosogatott, és nem is tört közben össze semmit, amire külön büszke volt. Aztán megivott egy bögre teát.

- No, mindegy, akkor nincs mit tenni, el kell menni. A K.P.-t nem lehet csak úgy átverni valami mondvascinált kifogással... Különb is, én akartam - emlékeztette magát -, ezer éve nyúzom szegényt mindenféle adatokért.

Azzal billentyűzetet ragadott, és megírta, hogy természetesen ott lesz. Ez egy kicsit kevesebb, mint egy óráig tartott, és ötven után már nem számolta, hogy hányszor fogalmazta át. Mivel házimunka már nem maradt, elment futni, hogy a feszültséget levezesse.

- Még hogy a világ automatizálása elhízáshoz vezet... - gondolta, amikor két órával később remegő lábakkal hazatért. Addigra már késő este volt, és önmagát is meglepte azzal, hogy aludni is tudott. Reggel pedig kipihenten, és inkább kíváncsian, mint feszülten ébredt.

- Szuper! - gondolta, ahogy leült a számítógép elé, és a fejére húzta a Cerebral Interface-t. Ami valójában semmi más nem volt, mint egy közepes, zöld vászonsapka, kismillió érzékelővel és miegyébellel, amik tudatát, és az érzékeit igyekeztek minél pontosabban a virtuális világhoz kötni, illetőleg - ebben az esetben - oda fel is tölteni. Átmenetileg. Egyelőre.

- Átmeneti feltöltés indítása - jelentek meg a zöld betűk közvetlenül a szemei előtt. Internetkapcsolat ellenőrzése folyamatban. A kapcsolat biztonságos. A feltöltés nagyjából húsz percet vesz igénybe. Folytatja? Igen... Nem

Lucy gondolatban rákattintott az "Igen" opcióra.

A következő pillanatban egy vasúti kocsiban találta magát. Az illúzió tökéletes volt: az ülés kemény és kissé kényelmetlen, a kocsi enyhén rázott, halkan zakatolt, és jellegzetes vonatszagg terjengett benne. Az ablakon túl elsuhanó táj tökéletesen életszerű. Még kalauz is jött. A totális agyfeltöltés feltöltés nem volt olcsó, és Lucy csak havonta legfeljebb kétszer engedhette meg magának. Ahogy fizetett, szinte érezte, ahogy a Központi Program megcsapolja a bankszámláját. Egy pillanattal később pedig zöld betűk formálódtak a szeme előtt, hogy tájékoztassák a tranzakcióról.

- Teljes, átmeneti tudatfeltöltés. Központi Rendszer. -\$240. A számláján jelenleg felhasználható: \$754 - mondták betűk, majd eloszlottak.

Lucy könyvet vett elő a táskájából. Azaz félig tudatosan előhívta a személyi kindle-könyvtárából az utoljára olvasott dokumentumot egy régebbi, papírkötésű kiadásban... vagyis annak illúziójában. Jólesően beszívta a mesterségesen a tudatába plántált könyvillatot, és a feltöltése hátralevő idejét olvasással ütötte el.

- Központi rendszer, "b" terminál, végállomás - zökentette ki egy kellemesen modulált hang. - Köszönjük, hogy a Speed-netet választotta. Viszontlátásra.

Lucy leszállt a "vonatról". A "b" terminál pontosan olyan volt, mint egy valódi pályaudvar. Emberi szemeknek mindenképpen. A tucatnyi vágányon vonatok álltak, érkeztek, vagy indultak éppen. A beérkező szerelvények felől embertömeg hömpölygött a terminál három kapuja felé. Az utcáról pedig ideges utasok jöttek sietve. Lucy hallott már róla, hogy a tömeges feltöltés költség- és energiahatékonyabb az egyéni megoldásoknál. Azt pedig meglehetősen biztonsággal tudta, hogy a KP szereti a költség- és energiahatékony megoldásokat. És a takarékosakat is. Egyesek szerint túlságosan is. Lucy nem tartozott közéjük. Sőt, határozottan a "kettesek" közé sorolta magát. Így nyugodtan és energiatakarékosan sodródott a kijárat felé. Menet közben végignézett virtuális testén. Szinte teljesen sárga fényből állt, és energikusan világított.

- Helyes - nyugtázta.

Tudta, az elektronikus világban minden az információ és az energia körül forog. Ráadásul a kettő szinte teljesen elválaszthatatlan egymástól. És ma mindkettőre szüksége lesz. Akármilyen vár rá.

Kilépett a kapun.

- Központi Rendszer. Kérem, azonosítsa magát! - jelentek meg a zöldes betűk a szeme előtt.

Lucy mélyet sóhajtott. Az egyik első tudatfeltöltése alkalmával kapcsolta ezt a praktikus és egyszerű cselekedetet a személyi adatainak átadásához. Most tehát látta, ahogy egy kis, sárga fénybe csomagolt adatdarab fellebeg, és csatlakozik az égen keringő több millió különböző színű egységhez.

- Üdvözlöm, Lucy Brown! - köszöntötték a betűk. - Belépés engedélyezve. Kapcsolódás engedélyezve. Figyelmeztetem, hogy a rendszerhez való Kapcsolódással ön automatikusan elfogadja a Rendszer szabályzatát. Kíván Csatlakozni? Igen... Nem

A lány nem sokat töprengett. Ha a K.P. egyik alprogramjával akar beszélni, és ő éppen erre készült, akkor bizony érdemes csatlakozni a Program privát rendszeréhez is. Néhány szabály ugyan kicsit kényelmetlen, de alapvetően betarthatók.

- Igen.

A fejében megszólalt egy dallamos női hang, és ismertetni kezdte a szabályokat. Lucy szerette volna elhallgattatni, de egészen egyszerűen nem volt ilyen opció. Így aztán végig kellett élveznie újra az egészet.

- 1, A Központi Rendszerben minden energia és információ a Központi Program tulajdonát képezi.

2, A Rendszerből származó energia és információ harmadik fél részére nem adható ki.

3, Tilos a Központi Program elleni tetteles vagy szóbeli fellépés bármely formája.

4, A bejelentkezést az érintett Ellenőrző Pontoknál, de legalább hét egységnyi időnként egyszer kötelező megismételni.

5, Az erőszak minden formája tilos.

6, A Központi Programmal és Alprogramjaival szemben a teljes őszinteség minden esetben kötelező.

7, Kötelező a tiszteletteljes magatartás és a személyes tulajdon feltétlen tiszteletben tartása.

A szabályok bármelyikének megszegése azonnali kizárást, és a

Rendszer adatainak a memóriából történő kivonását vonja maga után. Biztosan kíván Csatlakozni?

Igen ... Nem.

Ez volt az a pont, ahol Lucy tüdejéből rendszeresen kiszorult a levegő. A Rendszer adatai... praktikusán MINDEN tudás a Rendszer adata volt, és így a Központi Program tulajdonát képezte. Lucy látott már embert a Kivonás után. Az addig intelligens nőből egy szempillantás alatt makogó idióta lett. Nem egy kellemes vég.

- Mindegy - motyogta -, már úgyis benne vagyok nyakig. Csatlakozom.

- Kérem, ismételje meg személyes azonosítóját.

Lucy ismét sóhajtott és a kis sárgán fénylő adat- és energiacsomag ismét fellebegett a virtuális égbe.

- Köszönöm. A Központi Rendszer az ön rendelkezésére áll, Lucy Brown.

A lány érezte, ahogy át meg átjárja az energia. Érezte, ahogy a képességei megsokszorozódnak, agykapacitása hatalmas lesz, és a hozzáférhető információ mennyisége... határtalan, akár a csillagos ég. Ezek voltak, azok a pillanatok, amikor Lucy tudta, hogy megérte. Megérte az éveken át tartó tanulás, a rengeteg elhibázott Kapcsolódási kísérlet, a megannyi harc és meghátrálás. Demoklész kardja a feje fölött. Minden.

Elindult egy virtuális utcán. Élvezte a testében lüktető végtelen nagy energiát.

- Ellenőrző Pont. Kérem, jelentkezzen be! - mondta a szeme előtt megjelenő szöveg.

Fűjt egy nagyot, és figyelte, ahogy a kis sárga buborék eltűnik az adatviharban. Még háromszor kellett megismételnie a procedúrát, mire befordult az Elosztó utcájába.

- Figyelem, védett terület. Mozgássebesség korlátozva. Folyamatos adatközlés bekapcsolva.

Lucy hirtelen úgy érezte, mintha szirupban próbálna haladni. Sárgán fénylő adat-energia-folyam indult meg az alkarjaiból. Spirális alakzatban fellebegett a védett terület fölött megsűrűsödő áramlatba. Lucy első reakciója a pánik volt, de tudta, hogy most nem fordulhat vissza, és nem menekülhet el.

- Ez van, ezt kell szeretni - bölcsekedett magában, és hamarosan csakugyan szeretni is kezdte a helyzetet. Vagy legalábbis igencsak büszke lett magára, hogy milyen remekül is teljesít, milyen nehezített terepen. Ez el is tartott mindaddig, amíg meg nem látta a Központi Elosztó ismeretlen okból piros-sárga csíkosra festett épületét.

- Központi Elosztó. Kérem, biztosítson teljes hozzáférést az adat- és energiatarolóhoz, vagy lépjen ki a rendszerből. Teljes adat- és energiamegosztás... Kilépés.

- Nénikédet. Pontosan tudod, hogy most nem léphetek ki.

- A kilépés engedélyezett. A Rendszer periférikus funkcióit ön kilépés után is használhatja.

- Az jó, de nekem nem egy periférikus funkció kellene ám, Muci!

- A Rendszer az Ön döntésére vár, asszonyom.

- Fene bele! Teljes adat- és energiamegosztás kezdeményezése.

- Folyamatban. Kérem, várjon.

- Jó. Nem lehetne úgy, hogy közben, mondjuk, azért mégis kapjak levegőt? ... Kösz!

- Az adat- és energiamegosztás teljes. Köszönjük az együttműködést!

Lucy most már egyáltalán nem látta virtuális testét a hatalmas,

hullámzó, örvénylő, sárga, fehér és kék energia-adat-óceánban, ami körülfogta azt. Felemelő érzés volt. Tudta, hogy egyesült a Központi Programmal és Alprogramjaival... végső soron magával a Központi Rendszerrel, ami ilyen vagy ilyen módon, de végső soron az egész világot irányítja.

- Isten vagyok! - gondolta boldogan és... éhesen, nagyon éhesen.

Ellenőrizte az időt. Még volt több mint negyed óra tízíg. Elsétált hát egy feltöltőponthoz, és vett magának egy egységnyi olcsó energiát. A hely pontosan úgy nézett ki, mint egy nagyobbacska gyorsbűfé, és az energiának elfuserált hamburger íze volt. Lucy pontosan úgy is érezte magát, mint aki egy gyorsbűfében evett, és a belseje most keményen küzd az étel feldolgozásával, de az éhségérzet elmúlt. Nem figyelte a testét, de tudta, hogy a személyes energia szintje helyreállt.

Lassan elérkezett a megbeszéltek idő, így elkezdte komolyabban is keresni már a találkozók helyszínét. Lehívta a pontos koordinátákat a Rendszer adatbankjából, és megdöbbenve vette észre, hogy azok az Elosztó virtuális épületének közvetlen közelében vannak. Odasétált. Szerencsére az adat-és energiamegosztása aktív volt még, az Elosztó alrendszere Belépettként üdvözölte. Körbejárta az épületet, és akkor rájött:

- Ó, te magasságos rendszergazda! Nem csak közel... hanem BENNE! BELE fogok menni az ELOSZTÓBA! Anyu segíts! Jáj!

Az Elosztóba persze bele lehet menni. Állandóan mászkálnak benne az ott dolgozó programok (hiszen ez a dolguk), és jóformán mindig van bent egy-két turistacsoport is, akik egyszerűen kíváncsiak. Ők azonban soha, de soha nincsenek a teljes adat- és energiamegosztás szintjén Kapcsolódva, vagy egyáltalán, így csak rendkívül felületes képet kaphatnak az Elosztóról. Lucy nem tudott róla, hogy valaha is bement volna valaki. Úgy tényleg, de igazán a Rendszerre Kapcsolódva. És noha (némi kiegészítő számítási kapacitás igénybevételével) 90%-ban biztonságosnak ítélte a belépést, egyáltalán nem tudta, hogy mire is számíthat, és félt. Nem is kicsit félt.

Nem volt ideje azonban belemélyedni a rettegetésbe. Nina ugyanis feltűnt az Elosztó ajtajában. (De egy lépést sem lépett el onnan.) Úgy nézett ki, mint egy ember. Egy középkorú nem is túlságosan csinos asszony. Ez éppen azért volt szokatlan itt, mert a valódi emberek, a Feltöltöttek, fénylényekként jelentek meg a virtuális város utcáin, éppen úgy, akárcsak Lucy. A program nem reagált a lány jelenlétére, pedig alig öt méternyire álltak egymástól.

- Valószínűleg csak az Elosztón belül működik - állapította meg magában, és legyőzve a készletet, hogy sikoltozva elmeneküljön, közelebb lépett. Be az Elosztó külső kapuján.

Üdvözölte Ninát. Beszéltek már Alprogrammal máskor is. Intelligens és túlnyomó részt önálló lények voltak. Akikkel találkozott eddig, azok mindannyian tökéletes szociális programmal rendelkeztek, így pontosan úgy viselkedtek, mint egy-egy rendkívül jól nevelt ember. Úgy is kellett velük bánni. Csak persze a Központi Program bármikor bármelyik Alprogramja fölött átvehette a közvetlen irányítást. Ez nem is feltétlenül mindig volt észrevehető a program viselkedésén. Ezt a tényt ismerve Lucy minden egyes ilyen interakció alkalmával feltételezte, hogy közvetlenül a K.P.-mal beszél, és extra óvatossággal járt el.

Nina eközben észrevette őt.

- Levágattad a hajad. Nem is ismertelek így meg. De nagyon jól áll!

- Aha, persze, vagy csak kívül voltam a kapun - gondolta Lucy, de inkább megtartotta a megjegyzést magának. Helyette megköszönte a bököt, és csevegő stílusban ismertette a stílusváltás okát és körülményeit.

A program minden további udvariaskodást mellőzve betelerelte őt az Elosztó épületébe.

- Jegyvásárlás... Belépés vendégként.
- He? Mármost hogy ÉN? A K.P. Elosztójába? INGYEN? Ez most komoly?
- Megerősítve. Belépés vendégként.
- Fúúúúha!
- Biztonsági ellenőrzés. ... Belépés engedélyezve.
- Huh! Hála a jégnek!

A betűk és a gondolatok éppen hogy csak felvillanhattak Lucy elméjében, ahogy a Program sebesen vonszolta magával.

- Belül fehér - állapította meg rohantában. - Hová sietsz? - akarta kérdezni, de akkor Nina úgy elárasztotta totálisan tökéletesen irreleváns információval az agyát, hogy percekig gondolkodni sem tudott tőle, nem hogy beszélni.

Nina felcipelte magával az Elosztó egyik felső szintjére. Elmélyült és érthetetlen beszélgetésbe merült egy másik programmal. Lucyról láthatóan meg is feledkezett közben.

- Vajon mit is keresek én itt? - vetődött fel benne, miközben igyekezett nem lemaradni a két munkájába mélyedt program mögött. Viszont legalább nem maradt ideje azzal foglalkozni, hogy hol is van.

Lejebb mentek egy szinttel, így elég pontosan az épület közepére kerültek.

- Központi Elosztó. Nyilvános Adattárolók - tájékoztatta a szeme előtt manifesztálódó felirat.

Bementek. Nina lenyomta őt egy székre, és otthagya.

- Ööö, hát jó. Persze, megvárlak.

Egy darabig dermedten ült a helyén. Végül meggyőzte magát, hogy senki nem fogja leharapni a fejét, és körülnézett. Nem ismert fel semmit. Csak annyit látott, de azt legalább jól, hogy flottul megkonstruált csatlakozóbigyók veszik körül. Hogy hova kéne őket csatlakoztatni, és mihez is kellene kezdeni velük, az már nem volt tiszta. Feltételezte, hogy a K.P.-mal való kommunikációt szolgálják. Érdeklődve nézegette őket, amikor az egyik távolabbi vitrinben valami megmozdult. Egyúttal valahonnan ismerős, de meghatározhatatlan érzések öntöttek el. Lucy biztos volt benne, hogy akármik is vannak ott, nem kellene mozogniuk, sem pedig érzelmeket generálniuk benne. Odanézett jobban.

- Jobb agyfélteke aktiválva. ... Bal agyfélteke aktiválva. Központi Program. Közvetlen kapcsolat előkészítése. Kérem, erősítse meg a kapcsolódási szándékát.

Lucy felállt, és közelebb óvakodott.

- Megerősítve - suttogta az azonosítatlan, mozgó izének az üvegfal mögött.

- Központi Program. Közvetlen kapcsolat. Új tudásterület telepítése folyamatban. A Mag a helyén. A kapcsolat alaphelyzetbe állt.

- Fúúú, aha, szóval ezért hívtál ide... Köszönöm! - Vajon mi lehet az? - tűnődött.

Új, vadonatúj tudást nem lehet csak úgy letölteni az emberi agyba persze. Vagyis, dehogynem, csak nincs értelme. Normális esetben minden tudás kapcsolódik valahogyan a többihez, és többé-kevésbé egységes rendszert alkotnak. Ha valamiről az ember már tud valamicskét, akkor ez a kapcsolati háló készen

várja az adatokat, és azok bármikor be is vihetők. Viszont, ha az ember nem is tudja, hogy van valami, amit nem tud, mégis letöltik az agyába csak úgy, kapcsolati háló nélkül, akkor egyszerűen hozzáférhetetlenül elzárja valahová, és továbbra sem fogja tudni, hogy az információ létezik. Ezért fejlesztette ki a K.P. a Mag-módszert. Ez valójában egyszerűen összekapcsol néhány releváns agyterületet tényleges új információ átadása nélkül, hogy kialakítsa a tudás helyét az ismerethálózatban.

Lucy tehát most csak annyit tudott, hogy valami újat fog tanulni. Visszament és újra leült a székre, ahol Nina hagyta.

A program pedig nemsokára megjelent, és ismét locsogni kezdett. Közben, csak úgy mellékesen elsorolta azokat az adatokat is, amiket Lucy még régebben igényelt a K.P.-tól. A lány egy kis kiegészítő memória igénybevételével, ezeket gyorsan le is töltötte. Ha már ott volt, még egy kis plusz kapacitást használva megosztotta a tudatát, és miközben figyelte Nina fecsegését, rákérdezett:

- Közvetlen Kérdés a K.P.-hoz.
- Engedélyezve.
- Kapcsolódnak Nina adatai az Új Maghoz?
- Igen.
- Hozzáköti. Köszönöm.
- :) Kapcsolat alaphelyzetben.

- Furcsa dolog érezni a Program mosolyát, de kellemes és eltéveszthetetlen - elemezte csendben a helyzetet Lucy.

Észrevette, hogy Nina fészkelődik mellette, befejezte az információátadást, és menne a dolgára, csak a szociális programja tartja vissza. Így hát megköszönte a beszélgetést, felállt, majd megkérte a programot, hogy kísérje ki. A félelem ugyan teljesen elmúlt, de abban azért nem volt biztos, hogy egyedül ki is talál.

- Hogyne, úgymint kiugrom ebédért.

De nem ment ki. Megállt a kapuban, és nem mozdult többet. Lucy meglepetten nézett rá. Aztán észbe kapott:

- Ja, persze, csak bent működik.

Így elbúcsúzott a mozdulatlan Ninától, és elindult vissza a terminál felé. Most nem kellett bejelentkeznie sehoh. A Központi Programmal való kapcsolat még élt, és szabad járást biztosított. Nem is volt baj, ugyanis már alig állt a lábán, nem lett volna energiája a gyakori adatközlésre.

- Hát igen, azért megterhelő az ilyesmi.

- Nem tetszett?

- Dehogynem! Nagyon is! Szuper volt! És köszönöm is! Csak tudod, elfáradtam. Meg éhes is vagyok. Szerintem megint nincsen energiám.

- Igen, a kiegészítő kapacitások sokat fogyasztanak, de majd hozzájuk szoksz. Most nem is fárasztalak tovább. Kapcsolat vége.

Lucy betámolygott egy feltöltőpontba, és megette a második adag olcsó energiát, ami ezúttal is gyorskajának látszott, és annak is érződött. Azután felszállt a vonatra, ami a majd visszaviszi őt a testéhez az összes körzetébe tartozó Feltöltöttel együtt. Leült, és azonnal elaludt. A kalauz ébresztette fel, hogy le kellene szállni.

Kinyitotta a szemét, és alaposan megbámulta az üres képernyőt. Aztán lehúzta a fejéről a zöld csatlakozósapkát, és elment, hogy valami igazi ételt is vegyen magához. Három órát volt távol.

- Rekordidő.

ALKALOM SZÜLI A FEJVADÁSZT

Cyrus Livingstone

- Hogyan tovább, Charlie? Te még maradsz? - kérdezte tőlem Rodney, a fél-elf cowboy Gladstone City egyik külvárosi lebuja előtt. Az előző nap mintegy ötezer marhát tereltünk be a McFarlen-ranchre, a fejem még zúgott egy kicsit a hosszúszarvú jószágok éktelen bögésétől. Otthonunktól, Greenfield megyétől hajtottuk a csordát majd' kétezer mérföldön keresztül, át a főföldre Gemmellhágón, a nyugati partvidék egyik iparvárosába.

- Én még szétnéznék egy kicsit - feleltem.

- Rendben! Greenfieldben találkozunk! - Rodney búcsút intett és elvágatott.

A munka végeztével rendszerint szétszéledt a csapat. Úgy döntöttem, egy éjszakát még kibírok a szüette vendégházban, hogy legyen elég időm lődörögni Gladstone Cityben, elvégre világot látni jöttem ide, nyugatra.

Zsebre dugott kézzel, ráérősen baktattam a belvárosi negyed felé. A palánkokból összetákolt bodegákat lassan felváltották a meszelt falu házak, de egy-két márványépületet is megcsodálhattam. A Fő utcát macskakövekkel rakták le, amelyeket goblin közmunkások tisztogattak.

A járókelők között feltűnt egy-két fekete, illetve sárga bőrű egyén, az „új hódítók” népéből. Nem értettem a velük szembeni előítéletet, hiszen mi, „Alapítók véréből származók” is az elűzött elf őslakosok földjeire és a kiirtott trollok sírjaira emeltük városainkat.

Merengésemből egy közeli ház ajtajának csapódása, majd egy ismerős arc felbukkanása zökkentett ki.

- Helló, Casey! - szólítottam meg a fekete kabátos, cilinderes, szőke fiatalembert. Ő zavartan rám nézett, de egy pillanatra rá megismert.

- Nem lehet igaz! Mi szél hozott erre, Charlie? - Casey Tyler kezét szorított velem, majd átölelt. Greenfieldben együtt koptattuk az iskolapadot, talán nem is olyan régen.

- Gazdagítottuk a várost néhány tucat hosszúszarvúval! Ez a palota a tiéd? - kérdeztem a patinás épültre pillantva.

- Ó, dehogya! - szabadkozott Casey. - Richmondéké! Én csak... szobát bérelek náluk! Kerülj beljebb!

Casey beinvitált a tágas hallba, ahol a tapétával fedett falon a családi képtár díszelgett. Középpött a ház fejének, Archibald Winston Richmondnak a portréjával. A barátom innen egy elegáns szalonba vezetett, és intett, hogy foglaljam el a kártyaasztal körüli kárpitozott székek egyikét.

- Na, és hogy tetszik a városunk? - kérdezte Casey, miközben a bárszekrényhez lépett, majd whiskeyt töltött nekem.

Elmondtam a benyomásaimat, Casey pedig lelkesen beszélt az itteni befektetési lehetőségekről. Talán egy fertályórása poharazhattunk, amikor kintről kocsizörgés hallatszott. Casey a faliórára pillantott.

- A háziak lesznek! Pontosak, mint a halál! Maradj csak, majd én üdvözlöm őket!

Tyler magamra hagyott. Szórakozottan döntöttem az italt, kisvártatva egy nagydarab, kövér, őszes pofaszakállú férfi állt előttem, népes családjával körbevéve. Felkászálódottam a helyemről.

- Jó napot, Mr. Richmond, az én nevem Charles Hawkins...

- Mit keres maga az én házamban? - ordította a tulaj, hogy még a poharak is összekoccantak az asztalon.

- Már elnézést, de az albérlője engedett be...

- Nincs nekem semmiféle albérlőm! - közölte Mr. Richmond ellentmondást nem tűrően. - Szóljatok gyorsan a seriffnek!

Ezt már a lányainak mondta. A három közül a legkisebb, egy ijedt tekintetű, szőszke fruska már rohant is kifelé.

- Talán nem kéne... - próbáltam menteni a helyzetet. - Nézzék, nagyon sajnálom... de itt valami félreértés...

- Maradjon csendben! - dörrent rám Richmond. A feleségéhez és a fiához fordult:

- Claire! Albert! Nézzétek meg, nem tűntek-e el az ékszerek!

A fejemben megkondult a vészharang, még a saját hangomat is alig hallottam tőle.

- Hohó! Várjunk csak! Azt hiszem, mindannyian csúnyán fellettünk ültetve!

- A seriffnek magyarázkodjon!

- Nem igaz, hogy nem látták azt az alakot kiosonni! - méltatlankodtam.

- Nem láttunk senkit! Maga egyszerűen betört a házamba! - Richmond tovább kötötte az ebet a karóhoz. Röviddel ezután asszonyi sikoly jelezte, hogy a hön imádott családi ereklyéknek bizony lábuk kelt. Idegesen szívtam a fogamat. Jó nagy pácba kerültem!

- Maga tolvaj! Bandita! - Richmond pisztolyként szegezte rám a mutatóujját.

- Akkor motozzon meg, öregem! - a revolveremet az asztalra tettem, és széttártam a szarvasbőr zekémet. Richmond nem mozdult. Nem akarta elvenni a seriff kenyerét.

Néhány perc múlva megérkezett a hatósági közeg, a csuklómon pedig bilincs csattant. Jóformán fel sem ocsúdtam, már a fogdában izzasztottak a kihallgatók.

- Pechje van, fiam! Látták mindkettőjüket beszélgetni és bemeni a Richmond-villába! - közölte velem Wilbour seriff. - Elemelték az ékszert, majd egy kicsit ünnepelgettek, igaz-e? A haverja persze olajra lépett a szajréval, magát meg benne hagyta a lekvárban nyakig! Így volt?!

- Nem seriff, téved...

- Kinek akarták elpasszolni a cuccot?! - ordította Wilbour az asztalra csapva.

Fáradt voltam és éhes. Elszállt a maradék harci kedvem, ahhoz pedig végképp nem fűlött a fogam, hogy egy idegbeteg seriff bokszsáknak használjon.

- Én csak egy egyszerű cowboy vagyok Greenfieldből... - hebegtem. - Ötezer vágómarhát hoztunk McFarlenéknek... ők majd igazolnak...

- A fiú igazat mond, a papírjai szerint - szólalt meg a seriff-helyettes. - Valóban van itt egy átvételi elismervény a járandóságáról, Mr. McFarlen aláírásával!

Gyorsan elhadartam, amit tudtam Casey Tylerről, azt is, hogyan csalt be engem a Richmond-házba.

A seriff elgondolkodva pödörgette a bajuszát.

- Egyelőre a kaptárba vele! - rendelkezett végül. - Majd a békebíró eldönti, mi legyen!

Penészes falú cellába löktek, fekhelyül egy rothadó szalmazsák szolgált. Nagy sokára nyomott el az álom, és a hajnali ébresztés miatt úgy éreztem, mintha csak néhány perc pihenőt kaptam volna.

- Ébresztő! - csörömpölt a kulcsával a fegyőr. - Jelenése van a művész úrnak!

Gondolatban áldottam az ipsét a vicces kedvéért. Kerülne csak egyszer a rács túloldalára! A békebíróhoz rángattak el. Két napon keresztül hol atyáskodva, hol fenyegetésekkel győzködtek, hogy jobb, ha bevallok „mindent”. Én azonban makacsul kitértam az igazam mellett.

A harmadik nap reggelén ismét a vicces kedvű foglár ébresztett.

- Mi az? Takarítják a szállodát?

- Dehogy! Uraságodnak lejárt a bérleménye! Egy ötvenes lesz!

- Hogy mi? - értetlenkedtem.

- Mit vár még ennyiért? Félpanziós ellátást? Na, tölts ki szaporán a papírokat, tegye a lóvét az asztalra, aztán fogja a hóbelevancát és mars kifelé! Így is alig van hely a részeg goblinoknak!

Nem tudtam mást tenni, leszurkoltam a rúnákkal ékesített kékhasút - majdnem a harmadát a járandóságomnak -, aláírtam a papírt, miszerint hiánytalanul visszakaptam a holmimat, és máris a fogdán kívül voltam.

Visszamentem a szálláshelyemre a lovamért, közben erősen törtem a fejem, mitévő legyek. Casey már biztosan nyúl cipőt húzott, és azt sem tudom, merre keressem. Hazakulloghatok szégyenszemre Greenfieldbe, és megpróbálhatnám elfelejteni a történeteket, de ez az ötlet sem tetszett. Az hagyján, hogy Casey becsapott, még gonosztevőnek is néznek miatta! Egyáltalán hogyan jutott be abba az átkozott házba, és hogyan volt képes kisurranni észrevétlenül?

A lovamat kantárszáron vezetve ösztönösen a Richmond-villa felé indultam. Talán beszélhetnék velük, hátha sikerül mégis tisztáznom magam...

Az egyik utcasarkon hirtelen ismerősbe botlottam, amitől tátva maradt a szám. Mr. Richmond volt az, aki egy táskával a hóna alatt éppen egy biztosítótársaság irodájába sietett teljes gőzzel. Meglapultam a hátsóm mögött, így a derék polgár nem vett észre. A jelenet szöveget ütött a fejembe. Biztosítótársaság? Nyilván az ellopott ékszerek miatt, de ilyen hamar...?

Gyanúsnak találtam az ügyet, így esett, hogy életemben először nyomozni próbáltam. Szélsébesen sarkon fordultam és távoztam az üzleti negyedből, mielőtt még feltűnne a jelenlétem.

Kétségbeesve próbáltam összerakni, amit tudok: lopott ékszereket nem lehet csak úgy pénzzé tenni, mint a pókerzsetont. Ehhez egy orgazda kell. Orgazdát pedig hol találok?

A lepusztult városrészek felé indultam, majd taláломra kiválasztottam egy bűntanyát. A bejárat mellett egy mély dekoltázsú elf szájja támasztotta a falat.

- Helló, cowboy! - szólított meg a begyakorolt mosolyával. - Mivel tehetnék a kedvedre?

Meglobogtattam a szeme előtt egy egydolláros bankót.

- Egy orgazdát keresek! Nem ismeresz ilyet errefelé véletlenül?

A lány elkomorodott.

- Én nem ismerem... de Blake, akié a hely, ő igen!

- Nagyszerű! És most megmutatnád, hol találom Mr. Blake-et?

- Bent ül, hátul! Ilyenkor mindig a blattot veri!

Az elf pillangó kezébe nyomtam a pénzt, és beléptem az ivóba. A szivarfüst ködén keresztül a söntéspulthoz evickéltem.

- Mivel szolgálhatok? - kérdezte a testes csapos.

- Mit iszik Mr. Blake? - kérdeztem vissza.

- Általában Dickens-whiskeyt, de most éppen...

- Adjon egy üveggel! - szakítottam félbe a kocsmárost, és újabb bankókat hullajtottam a pultra.

Az üveggel a kezemben a hátsó traktus felé igyekeztem, ahol egy társaság éppen kártyázott.

Kopott, porlepte ruházatuk és borostás arcuk nem sok jót ígért. Szó nélkül letelepedtem egy elegánsabb kinézetű, szakállas, rozsdabarna felöltöt viselő férfi mellé. Csakis ő lehet Blake.

- Mit akar itt? Magának nem osztottunk lapot! - szólt a göré rám sem nézve.

- Blake? - kérdeztem. Az egyik embere válaszolt helyette.

- Nem szeretjük a kíváncsiskodókat! - felhúzott pisztolyok félreérthetetlen zaját hallottam az asztal alól. Nyugodtan töltöttem az üvegből Blake poharába.

- Ebben egyetértünk, uraim, én mégis kénytelen vagyok kérdezősködni!

- Tegye máshol!

Tudtam, hogy Blake részéről ez volt az utolsó figyelmeztetés.

- Pedig nekem csak maga segíthet, Mr. Blake! Én ugyanis lopott ékszerekben utazom.

A bandavezér visszatolta elem a teli poharat.

- Rossz helyen kopogtat, cowboy! Mi nem foglalkozunk ezzel!

Most én toltam vissza Blake elé a poharat. A cimboráinak is töltöttem.

- De talán ismer valakit, akit érdekelne...

Blake a kezében tartott kártyalapokat kezdte bámulni, mintha tőlük várna választ. Az emberei feszült csendben várakoztak.

- Silas Riley, az uzsorás - adta meg végül a választ Blake. - Ez az ő biznisze! A közelben, Folsom City mellett van a tanyája. Mindig egy méretes ork kíséri, ő a behajtója! De nem tanácsolom, hogy betegye oda a lábát!

- Az ilyen zsenge ifjakat ott könnyen felfalják a disznók! - jegyezte meg egy borostás, sebhelyektől barázdált képű alak.

- Kösz az értesülést! - felálltam az asztaltól. - A vendégeim voltak!

- Riley nem a maga súlycsoportja, cowboy! - szólt utánam Blake. A figyelmeztetését elengedtem a fülem mellett.

Észak-nyugati irányba nyargaltam Folsom City felé korgó gyomorral. Ha a mérőföldeket számítjuk, valóban a közelben volt, viszont az odavezető út kaptatóiról Blake elfelejtett említést tenni.

Késő délután érkeztem a városba. Gyorsan befaltam valamit egy utcai sütödénél, és folytattam a kutakodást. Az erszényem kezdett végzetesen vékonyodni, ezért a lehető leghamarabb a végére kellett járnom az ügynek.

Újabb két kocsmában kérdezősködtem, mire megtudtam Silas Riley címét. Folsom City keleti határában, egy farmon lakott.

Megvártam a napszálltát, csak ezután indultam az uzsorás tanyája felé. Nem volt semmi tervem arra nézve, hogy értek majd szót vele.

Csendesen léptem az erdei úton, a puskámmal a kézben. Nem akartam több meglepetést. Hamarosan megpillantottam a farmépület fényeit.

Leszálltam a nyeregből, a lovamat elrejtettem a bozótosban, és a ház felé osontam. Mázlim volt, mert észrevétlenül az ablak alá surrantam. Bentről élénk vita hallatszott. A kalapomat levéve, óvatosan belestem. A látványtól majd elejtettem a fegyveremet. Nem volt időm haditervre, a lovak közé kellett csapnom! Berúgtam a bejárati ajtót, a puskámat a szobában tartózkodókra szegeztem.

- Kezeket fel! - kiáltottam teli torokból.

A kandalló fénye öles termetű, szürke orkot, egy szikár, cowboyforma egyént és egy őszes, tömzsi, ötven év körüli, borotvtált arcú férfit világított meg. Eszük ágában sem volt engedelmessé válni. A lábuknál Casey hevert, sonkaként összekötözve. Tettem egy lépést befelé, és folytattam a mondandómat:

- Magukkal semmi dolgom, csak ezzel a szeméttel van elszámolnivalóm! - a földön fekvő szélhámos felé intettem a fejemmel. Casey torkából érthetetlen gurgulázás tört elő, köszönhetően annak a rongycsomónak, amellyel bedugaszolták a lepénylesőjét.

- Akkor mire vársz, viheted! - mondta a bandavezér.

Mielőtt még bármit is reagálhattam volna, valahonnan fentről nem emberi vihogás ütötte meg a fülem, a következő pillanatban pedig egy fémtárgy (talán egy serpenyő?) kondult a fejemem. Szétfolyt előttem a világ, miközben úgy éreztem, mintha egy végtelen kútba zuhannék.

A zuhanás egyszer csak véget ért. Rám zúduló hidegvízre tértem magamhoz.

- Végre felébredt a jómadár! - a cowboytól eredt a hang, aki éppen a földre dobott egy kiürült vödört. Iszonyatosan szédültem, még mindig forgott velem a világ.

- Kapaszkodjál, komá, be ne üsd a fejecskéd! - nevetett a cowboy. Sárga, bagólével színezett fogsor tűnt elő gubancos bajusza alól.

Körülnéztem. Még mindig a szobában voltunk, ahol „kapaszkodó” gyanánt a falba erősített bilincsek szolgáltak. Rendesen kifeszítettek, mint valami vadászszőnyeget. Az ork a tűzhelynél állt és a piszkavasat tartotta a tűzbe. Silas Riley egy vaskos tölgyfaasztalnál ült, az asztalon sorakoztak a fegyvereim és a Richmondéktól eltulajdonított ékszerek. Riley balján, a félhomályban egy rongyos goblin kuporgott, és egyfolytában heherészett, mint egy idióta. Egy serpenyővel játszadozott. Szóval neki köszönhetem a formás dudort a kobakomon!

- A barátod azt mondta, nem ismer téged! - szólt hozzám az uzsorás. - Én viszont az előbb úgy láttam, nagyon is jól ismeritek egymást! Elárulnád, miért törted ránk az ajtót?

Az ork elindult felém az izzó piszkavassal. Bizarr látvány volt a fehér, keményített gallérú ingében, a kék csokornyakkendőjével.

- A nevem Charles Hawkins, Greenfieldből jöttem...

Gyorsan elsoroltam, mi járatban voltam Gladstone Cityben, hogyan futottam össze rég nem látott iskolatársammal, Casey Tylerrel. Beszámoltam Tyler alattomos trükkjéről, ami miatt kénytelen voltam egy éjszakát a gladstone-i városi fogdában vendégeskedni.

- Hogyan jutottál el hozzám ilyen hamar? - kérdezte az orgazda.

- Kérdezősködtem néhány helyen...

- No persze! - Riley gúnyos mosollyal mért végig. Acélszürke szeme azonban nem mosolygott.

Megpróbáltam kimagyarázni magam:

- Nézze, Mr. Riley, én füttyölök az ékszerekre, én csak ennek a senkiházi csirkefogónak akarom ellátni a baját!

- Ezek csak hitvány kavicsok! Hamis mindegyik! - bömbölte Riley teli tüdővel, a homlokán kábelvastagságúvá duzzadtak az erek.

Az uzsorás (aki egyben orgazda és persze orkgazda volt) felpatlant a helyéről és bőszen fel-alá kezdett járkálni a szobában,

nagyokat fújtatva.

- Sonny! - szólt oda a cowboyoknak.

A Sonnynak nevezett fickó odalépett hozzám.

- A haverod egyfolytában azt csiripeli, nem tudta, hogy az ékszerek hamisak, és fogalma sincs, hol bújhatnak az eredetiek! Szerintünk ti egy követ fújtok, úgyhogy dalolj gyorsan valami más nótát! A cocáink már veszettül éhesek!

A goblin megint felvihogott. Sonny és az ork hústorony együtt röhécselt vele. A helyzet kétségbeejtővé vált. Sürgősen elő kellett rukkolnom egy nyerő lappal, ha nem akartam örlőfogak martalékává válni.

- Tudom, hogy kinél vannak a kövek - kezdtem lassan.

- Éspedig? - türelmetlenkedett Riley.

- Mr. Richmondnál. Már ha léteznek egyáltalán!

Riley odarobogott elé. Tekintete majdnem átfúrta az enyémet.

- Még van kedved játszazodni velem, te fattyú?! Verébnék nézel engem?

- Nem nézem magát semmilyen madárnak, Mr. Riley - feleltem nyugodtan. - Be is tudom bizonyítani, amit mondtam! Csak előbb lenne szíves leengedni innen?

- Még mit nem! - fortyant fel az uzsorás, nekem meg elakadt a lélegzetem. Sonny ökle a gyomromban landolt.

- Pofázol végre? - kérdezte újból az uzsorás, vészjóslóan türelmes hangon.

Rövid öklendezés után tudtam csak válaszolni:

- Aznap reggel, amikor kitétték a szűrőmet a kaptárból, meglátam Richmondot, amint egy biztosítóhoz csörtet. Fel is tűnt nekem, hogy az öreg ilyen hamar fel akarja markolni a zsozsót a megfújt csecsebecsék miatt!

Szünetet tartottam. Hagytam, hogy Riley egy kicsit rágódjon az elhangzottakon. A bandavezér háttal állt nekem, hátrakulcsolt kézzel.

- Folytasd! - sürgetett tovább.

- Idejövet azon törtem a fejem, Richmond mitől ennyire biztos benne, hogy nem kerülnek elő az ékszerek? Aztán azon töprengtem, Casey miképpen tudott feltűnés nélkül belopózni a Richmond-villába és meglőgni észrevétlenül? Nos, Mr. Riley, nekem világos az ábra: a derék Richmondunk pénzsűkében van, ezért titokban másolatot készített a családi kincsecskékről! A hamisítványt ellophatja ezzel a balekkel, aztán szépen felszedi a biztosítási összeget! Az eredetit pedig elpasszolja másnak, vagy már rég el is passzolta!

Zihálva elhallgattam. Kiszáradt torkom rettenetesen kaparni kezdett.

- Egyéb mondanivaló? - megint a vérfagyasztóan szenvtelen hang.

- Persze, fennáll a lehetőség, hogy az ékszerek nem is léteztek, csak ezek a művi kacatok! De még ebből is tudnánk pénzt csiholni!

- Mégpedig?

- Ékszerhamisításért, és biztosítási csalásért simán lesittelnék Richmondot! Az egész pofon egyszerű: a pasas orra alá dugjuk a kavicsokat, és szépen elkérjük tőle a biztosítóról legombolt összeget!

Riley elgondolkodott. Sonny csettintett.

- Ez elég meggyőzően hangzott, főnök!

- Valóban az, briliáns ötlet! - ismerte el Riley. - De még mindig nem látom értelmét, miért hagyjalak életben!

Nyeltem egyet. Az utolsó menet jön.

- Erre két oka van, Mr Riley! Az első, az apám!

- Miért, ki ő? Netán a megyei seriff? - kérdezte az orgazda gúnyosan.

- Nem egészen... ő most kidobó ember egy kocsmában... hirtelen haragú ember!

- Nahát! Teljesen berezeltem! - nevetett fel Sonny.

- Akkor nem hallottál a Bullmastiffról, te suttyó! - vettem oda a banditának fölényeskedve.

- A híres birkózó? Tényleg ő lenne az? - hitetlenkedett a bandita.

- Az utolsó alkalommal egy orkkal törölte fel a ringet! Egy zöldszörűvel!

- Hallod ezt, Bork? - fordult az orkhoz Sonny.

- A zöldek gyengék - legyintett fölényesen Bork.

- Apád kifogott egy zöldfűlűt! - tette hozzá Sonny károgó kacajjal. Ügyet sem vetve velük, tovább beszéltem:

- A másik ok, amiért érdemes üzletet kötnie velem, Mr. Riley, néhány titok, ami szintén pénzt jelenthet!

- Igen? Na és kinek a titkai?

- Hát az övé! - Caseyre pillantottam. - Mit gondol, ez az első húzása neki? Én kiszedhetem belőle!

A fejemmel intettem Rileynek, hogy jöjjön közelebb.

- Hallgatlak! - mondta a bandavezér ismét kellemetlen közelségből. Álltam a tekintetét.

- Elég jól ismerem ezt a ganéjt! Ha érzi a veszét, beszélni fog! Lenne egy ajánlatom!

- Mégis, mi lenne az?

Végig farkaszemet néztünk.

- Miután kifaggattam ezt a szuka kölykét, elintéztem olyan módon, hogy senki ne gyanakodjon magára! Mindössze szabad elvonulást és száz rúna-dollárt kérek érte! - mondtam szemrebbenés nélkül.

- Miért adnám meg neked a százat? - kérdezte Riley.

- Mert kicsit sokba került a kis kirándulásom! Ugyanakkor ezzel a cinkosává tesz, és elejét veszi egy sor felesleges kérdezősködésnek! Főleg, ha időben hazatérek Greenfieldbe! A tárcámat megnézték már?

Riley intett Sonny-nak, ő pedig kiemelte a mellényzsebemből az irattárcámat.

- Nézzenek oda! - füttyentett a bandita az irataimat böngészve.

- A fiú tényleg marhahajcsár, a papája meg itt van ezen a képen, a Szelindek, vagy, hogy is hívják!

Riley megint fel-alá járkált hátrattett kézzel. Végül döntött.

- Engedjétek el!

Bork és Sonny megszabadított a bilincsektől. Utóbbi persze revolvvert fogott rám.

- Szabad egy kortyot? - kérdeztem az egyik polcon egy borostyánszínű palack felé sandítva.

Riley bólintott, én pedig felhajtottam egy kiadós kupicával. Hirtelen ágyékon rúgtam a fekvő Caseyt. A szájpecek belefojtotta a fiúba a sikolyt. Sonny felszisszent.

- No, ki vele, hogyan játszottál össze Richmonddal? - megkezdtem a faggatózást. Kihúztam Casey szájából a rongydarabot.

- A... a lábtörő alatt rejtette el a kulcsot... a házi széfet is megmutatta! A pajta felé iszkoltam ki...! Azt viszont nem mondta,

hogy hamisak a gyöngyök és a drágakövek! Erről nem tudtam, esküszöm, Charlie!

Casey zokogásban tört ki. Átvettem a szót.

- Oké, ezzel megvolnánk! Akkor most meséld el szépen Mr. Riley-nak a többi húzásodat! Hol kóricáltál az elmúlt években, és mennyit gyűjtögettél össze?

Casey értetlenül bámult rám, mire felkaptam a piszkavasat és jelentőségtelesen meglóbáltam a szeme előtt.

- Ne add az ártatlant! - ordítottam. - Ezer másik ügy van a rovásodon! Házasságszédelgés, sikkasztás, csalás! Halljuk!

Ismét jó nagyot kortyoltam, ezúttal az üvegből. Silas Riley és a cinkosai közelebb húzódtak Tylerhez. A lapok végre jól álltak, ideje volt bankot robbantani.

A whiskey-s üveg gránáttá vált, amint a kandallóba röptettem. A piszkavassal vívótörként Bork felé dőfem, egyúttal az arcába köpve a szeszt. A melák szőrnök kínok közt jajgatva kapott égő arcához. A goblin vinnyogva menekült a lángok közeléből. Sonny megzavarodott, nem tudta hirtelen, hogy az ork cimboráján segítsen-e, vagy a revolvere után kapkodjon. Rögtönzött fegyveremmel a vállára mértem egy ütést, mielőtt Riley gőzmozdonyként nekem rontott.

Az uzsorás alacsonyabb és testesebb volt nálam, a tömegével az asztalnak taszított. Bár kétszer olyan idős és feleannyira erős lehetett, mint én, verekedni, sajnos jól tudott. Irtózatos pankráción vette kezdetét, amelyben nem kíméltük sem a berendezést, sem egymás testi épségét. A mérkőzés tétje a felborult asztal mellett heverő revolver volt. Sonny kétségbeesetten kiabált, hol a tüzet oltogatta, hol felénk szegezte pisztolyát, de löni nem mert. Bork kínjában a szőnyegbe fúrta arcát, hogy enyhítse kínját.

Végre - az apámtól tanult fogások egyikével - sikerült Riley fölé kerekednem, és megkaparintanom a fegyvert. Ő azonban nem adta fel a küzdelmet, vehemensen támadta a csuklóm. A pisztoly elsült, a golyó számomra ismeretlen helyre távozott, amikor Sonny viszonzta a tüzet, ellenfeletem ösztönösen magamra húztam. A lövésekkel egy időben Riley teste elernyed. Meghallottam az üres tár csattanását, gyorsan megszabadultam az egyre nehezülő testtől. Sonny újra akart tölteni, de elkésett. Kiltettem a maradék töltényeket, Borknak is jutott belőle.

A megmaradt haramia egy sörétest rángatott elő az egyik szekrényből, nem hagyhattam, hogy használja. Az kiürült pisztolyt a goblin fejéhez vágtam, és rögtön rávettem magam. A puska csövét a manó torkának nyomtam, így kényszerítettem a földre öklémét. Ezután addig öklöztem a rút képét, amíg élet volt a kis szörnnyetegen.

Lihegve, a torkomban lüktető szívvel álltam talpra. A tűz kezdett vészesen terjedni a házban. Casey nyögése térített magamhoz.

- Charlie, segíts! Eltaláltak!

Megálltam fölötte.

- A nagy szart! Miattad kellett gyilkolnom!

Pirkadat felé a folsomi csendbiztos irodájának ajtaján dörömböltem.

- Mi ez a lárma? Ki a fene zargat ilyenkor?

- Biztos úr, egy sebesült tolvajt fogtam! Hívjon orvost! - kiáltottam.

Az álmos csendbiztos gyertyával kezében nyitott ajtót. Elszörnnyedt, amikor meglátott.

- Jó ég, hiszen maga csupa vér! Ki ez a nyomorult, akit a lovára

kötözött?

- Egy hétprobás gazember, akit több államban is köröznék! Bemehetnék, kérem? Minden tagom fáj, mivel nemrég végeztem Silas Riley zsványáival! - feleltem.

- Micsoda? Maga, egyedül...? Hihetetlen! Jöjjön be gyorsan! Máris szólok a felcsernek!

Néhány óra múlva a rántottától és a szarvashússal töltött kolbásztól jóllakottan vártam a fejleményeket. Campbell csendbiztos a kérésemre ékszerészt hívatott, aki megerősítette, hogy a lopott drágakövek és a gyöngysor egytől-egyig hamis. Campbell azon nyomban sürgönyözött Gladstone Citybe, a seriffnek.

Déltájt érkezett meg Wilbour seriff a helyettesével, magukkal hozták a Richmond házaspárt is.

- Már megint mit csinált ez a bajkeverő? - mordult fel Wilbour, mikor megpillantott.

- Seriff, ennek a derék ifjúnak köszönhetően a Riley-banda fűbe harapott, kézre kerített egy szélhámost és visszaszerezte Mrs. Richmond ékszereit.

- Csakugyan? - pislogott Wilbour értetlenül. Archibald Richmond ellenségesen meredt rám, de nem szólt.

- Valóban így történt, már voltunk kinn a helyszínen! - felelte a csendbiztos egyik segédje.

- Mrs. Richmond, felismeri az ékszereket? - kérdezte Campbell az asszonytól.

- Igen, valóban az enyéme, roppant hálás vagyok, amiért előkerítették! - válaszolt Mrs. Richmond.

- Akkor el kell, hogy keserítsem! A helyi ékszerész megállapította, hogy hamisak!

Campbell szavaira megfagyott az irodában a levegő. Még Wilbour seriffnek is tátva maradt a szája. Eközben a fogdmegek bevonzolták a bicegő Casey-t.

- Helló, Archie! - rivallt rá a földim Richmondra. - Emlékszel, miben állapotdunk meg? Fifty-fifty!

Az asszony pofon vágta a megdöbbsent férjét.

- Te bolond! Mondtam, hogy ne paktálj le ezzel a lókötővel!

Campbell felvonta a szemöldökét.

- Hát ez nagyon érdekes fordulat! Nos, Mr. és Mrs. Richmond, sajnálattal közlöm, hogy le vannak tartóztatva! A gyöngysor helyett be kell érniük a karpereccel!

- Gratulálhat magának! - köpte oda nekem Richmond, miközben elvezették. - Maga miatt jutnak koldusbotra a gyermekeim!

Válaszul a gyomrába öklöztem.

- Majd tanulnak kosárfonást, mialatt maga a zacskókat ragasztgatja! - ordítottam.

- Jól van, elég lesz, Charlie! Ne húzza föl magát! - szólt Campbell, mialatt elvitték a gyanúsítottakat.

- Most már távozhatok?

- Még nem, ugyanis meg kell várnia a tárgyalás végét! Ígérem, nem lesz hosszú! Ne feledje, tekintélyes summa vár önre az elfogott bitangokért! Apropos, nem akar fejedves lenni?

A még mindig sajgó fejemhez nyúltam.

- Köszönöm, de még meggondolom!

A lány csak hallgatott

a lány csak hallgatott
fölte csillagok
voltak az égen
ósi mesében
arcokat
és régi
harcokat
álmodott

a lány csak hallgatott
szemében félelem
arcára fájdalom
feszített ráncokat
az ósi tájakon
régii táncokat
arcokat
és régi
harcokat
álmodott

Craz

Álmodok

A két anyajegyed, nekem jegyem a kéjre
Éjre-éj veled álmodok, az álmok mint a századok
Ébredés ellen lázadok, de reggel magammal áthozok
Egy csipetnyi gyönyört, mely gyötör, hogy csak álmodok...

Devon Short

Gyorsan múlnak a napok

Gyorsan múlnak a napok.
Esték, éjek, hajnalok
sorjáznak egymás után,
bár lassan fordul a Föld,
lomha a Hold, a csillagok
úsznak körötte sután.
Alattuk ballagok.
Mintha engem bámulna mind.
Sietni nem akarok,
kedvemet szegné megint.
Az utat nézem lábam előtt,
sejlik csupán a gyenge fényben,
mit a Hold rám vetít.
Elrohan ez az éjjel is,
mint előtte a rövid alkonyat.
A hajnal csak átsuhan
szemem előtt,
a délután elszalad.
Este kicsit megáll az idő,
mintha tudná, mennyire vártam őt.
De hamar leszáll aztán az éj.
S ott állok újra az ablak előtt.
A kék eget lesem álmosan,
az üveghez hajtom homlokom.
Aludnék.
De benéz a Hold az ablakon.

aniko

Oázis

Az erős szélben bedugul a fülem, levegőbuborék nyomja a dobhártyámat. Fázom a lenge ruhámban.

Egy lapos tetejű, magas épület felé haladok, amit néhány oszlop lámpájának vibráló fénye világít meg. Mialatt az elhagyatott monstrum kapujához sétálok, eszembe jut az Oázis: a hely, ahova a mai, utolsó munkám után költözöm. Az Oázisban nem lesznek holdtalan éjszakák, sem szürke betontömbök, nem ordít a fájdalomtól senki. Ott talán a dekadenciától kiszáradt, sivár lelkem is feltámad – az ottani folyóba belefuthatnak rémálmaim is.

Zőrej torpant meg, ami azonnal észhez térít. Megfordulok, de nem látok senkit, csak a távoli járdán csúszó árnyékokat. Hátrálva megyek a jól ismert úton tovább, hogy szemmel tartsam a környéket, amikor az épület nehéz ajtajának csapódik valami, talán egy vasrúd. Vakmerően futok a hang felé, és meg sem állok a kapuig.

Vissza sem nézve nyitok a terembe.

Egyszer meséltek egy másik lányról, egy kollégámról, aki túl gyakran jött ide. Szinte függővé vált. Virginiának hívták. Megszállott lett, egyre több és több ügyfelet akart. Kliensei ugyan mind életben maradtak, de Virginia beleőrült. Nem volt tisztában azzal, mit élvez jobban; a kínzásokat, vagy azt, hogy a kliensei túlélték a vele eltöltött hosszú órákat. Egy füledt disco mosdójában találtak rá: felvágta a saját hasfalát.

Noha paranoiának sejttem, hogy idáig követhetett valami, az ajtó belső hevederét kapkodva a helyére lököm – én nem vagyok Virginia. Tudom, mikor kell abbahagyni.

Szemcsés, porszerű fény vesz körül, mégis észreveszem az ablaktalan helyiség közepén a férfit; egy széken ül. A plafon irányából egyetlen lámpa világítja meg, valósággal tölcserít formálva emeli ki a szürkeségből. Talán fásultságom teszi, vagy csak az utolsó, munkával eltöltött idő érzése – a kliens szájalmat kelt bennem. Mozdulatlanságából ítélve a gyógyszerert már megkapta, előkészítve vár rám.

Odamegyek hozzá.

A vörös hajú, taszító külsejű férfi arcához nem nyúlok, és később sem fogom jobban elcsúfítani vagdosásokkal. A stabilan rögzített, karcos támlájú székekben, leszíjazott végtagokkal, nem tűnik veszélyesnek. Sötét atlétáját, azonos színű rövidnadrágját száraznak találom, nem izzad – nem fél tőlem, mint az elődei. A szervezetébe fecskendezett vegyi anyag már látványosan hat: suta nyöszörgésre, lomha nyakmozgásra telik erejéből.

Nézem, amint szája sarkától csíkot húz lefelé csorgó nyála. Lassan, álmosan pislog.

– Látsz még, igaz? – kérdezem.

A plafon irányából szokatlan pattogás zajára leszek figyelmes.

– Te is hallod ezt? – A terem magas mennyezete felé pillantok.

A férfi tohonyán, akár ülve bóbiskolna el, előre próbál dőlni. A szíjak fékeznek meg az esését.

– Ezt igennek veszem. Eleredhetett az eső, kopog a tetőn, majd a zene elnémítja – mondom hangosan, holott a megbízatásaim során még soha nem tapasztaltam ezt a jelenséget sem. Furcsállom, de szándékosan nyugtatom magam: utoljára vagyok itt, és készülök az Oázisba. A homokban fogok siklani, buja óriás növények között élek majd. Most gyakorlatiasan elvégzem, amiért jöttem, nem adom meg magamat a tébolynak; úgy zárom be örökre életem részének ezt az ajtaját, ahogyan néhány perce a terem bejáratát.

A székhöz sietek, mert a férfi elméje léket kapott hajóként süllyed lefelé az öntudatlanság homályába. Mielőtt elkezdem személyére szabott táncműsoromat, látnia kell, mit viselek: combig érő, fekete lakkcsizmát, feszes sortot, flitteres melltartót. A nyakkendő, amit ismereteim szerint különösen szeretett a nőkön, aprólékos alaposággal választottam ki, kizárólag erre az alkalomra.

Felhördül.

– Elégedett örömmel egyedül vagy – fintorgok, és kezem a csizmám szárába teszem egy igazgatás idejéig –, mert nekem kissé kényelmetlen.

A férfi mondani akar valamit, de a szája, mintha ragasztós lenne, bénultan zárva marad.

– Mmm...Dé...

Arcához hajolok, bár nem vagyok biztos benne, hogy jól értettem-e:

– Déliát mondanál? Nem én vagyok, talán csak hasonlítok rá. Emiatt fog annyira fájni...

Megszólal a zene, de nem dübörög.

A lábam átlendítem felette, és terpeszben ülök le ölébe. Mozgatom a vállát, álla alá nyúlok óvatosan, és a fülebe súgom:

– Táncolunk?

Fel akarom ébreszteni a vágyát – lábamat összekulcsolom a széktámla mögött, ágyékához szorosan préselem a sajátomat. Végigsimítok az oldalán, hasán, aztán hideg nyakához bújok. Elérem a csizmámba csúsztatott apró fogó nyelét. Kihúrom rejtékéből, és a szerszám kicsi, éles száját a karjához nyomom; belemélyesztem a bőrébe, csavarok egyet rajta.

A férfi megrándul alattam.

– Gyerünk!

Hosszan csókolom a nyakát, mialatt újabb húsdarabokat téptek ki a karjából. Meleg vérétől eleinte csúsznak, aztán ragacsosak ujjaim. Felegyenesedek róla, tenyeremet a sortomba törölöm.

Tekintete lomhán követi az egyik lábamat, amit fülemhez emelek, és függőlegesen feszesre nyújtok. Karommal félkörívet rajzolok a levegőbe – megijedek. Talpam zuhanva esik vissza a padlóra, mert a terem bejáratától csörömpölés hallatszik: mintha két fém edény összeverődött volna.

Az ajtóhoz rohannék félelmemben, mégsem teszem. Várok. Továbbra sem látok senkit a teremben a férfin kívül. A csörömpölés kintről jöhetett, és akármi okozza, tudom, hogy nem fog bejutni. A gondolattól felbátorodom. Testemet a dal ritmusának adom – a szeretője leszek; egy pillanatra még a kliensről is megfeledkezem. Tánc közben örökké elbódít a végtelen szabadság. Ez volt az egyetlen oka, hogy jelentkeztem erre a munkára. Kevesen is vagyunk, akik alkalmasak erre a feladatra, de engem a küldetés mellett a tánc határtalan könnyedsége, szépsége vonzott. Tudtam, hogy ez segített ebben a munkában egyensúlyt tartani az örület és a józanság között.

Közeledek a férfihoz, aztán egyhelyben lépkedek. Hullámszik a hasam, a dob ütemére jobbra-balra ingatom a csípőm, vállam, miközben a combomat fogom; talán nem is én fogom – a zene érinti meg. Dúdolom a dalt, de csak addig, amíg az ujjamat a számba teszem. A kliens vérét édesnek érzem.

Térdre ereszkedem, négykézláb araszolok a székhöz, a fogót szorongató kezem eléri a lábszárát. Újra munkához látok: inkább

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

érzem, mint hallom a hús tompa ropogását, amikor a bőréből lassan kiszakad egy dió nagyságú darab. Padlóra hulló vére sűrű, fekete festék cseppjére emlékeztet.

Belekapaszkodom térdébe, és felhúszom magamat rá.

- Hé!

Eldobom a fogót, egyik kezemmel lazítok a nyakkendőmön, kibújok belőle, és a férfi nyakára hurkolom. Karom a tarkójára szorítom, fejét a mellkasomhoz húzom. A zene hangereje elnyeli a férfi vágyakozó lihegését az enyémmel együtt, csak bőromön érzem lélegzetét.

Hasizomból tartom magam, és két kézzel markolom a nyakkendőt - fojtogatom. Arcunk olyan közel van egymáshoz, hogy csak egy papírlap férne el köztünk. Lazítok a nyakkendőn, amikor a szemébe nézek. Beleszédülök abba, amit a feketén csillogó pupillájában látok: mintha egy keskeny sivatagi folyó futna át rajta, aminek tarajos felszíne visszaveri a napfényt; az Oázis van a tekintetében.

Hirtelen ismét kongatást hallok az ajtó felől, az összes eddiginél erőteljesebb robajjal - a zenén is tútesz. Ropogás, féslés hangja követi, amiről azonnal tudom, hogy a férfi szíja elszakadt.

A nehéz kapuhoz verődik újra valami. Felugrom a kliensről, az ajtóhoz rohanok, nyomomban a tántorgó férfival.

Sikoltok, amikor hátulról rám veti magát, és a padlóra zuhanunk.

A kliens erőlködik, és lovagló ülésben nehezedik a derekamra, karomat feszítve leszorít. A szertől szótlán marad, de a tudatát rohamos gyorsasággal nyeri vissza.

Rám fekszik, és tétovázva fölém hajol, nem a bosszúállás hajtja, mint a többiekét - ha így lenne, már megütött volna. Tanácstalannak látszik, nem a kínzást akarja megtorolni, hanem valami mást; szuszogva borul a vállamra.

Átölelem, és a sötét plafonra nézek, szinte a fekete semmibe:

- Megvan! Siessetek már! - ordítom, pedig tudom, senki nem hallhatja. Ezzel az üvöltéssel búcsúzom a teremtől, a sötétségtől, a munkámtól. - Csukd be a szemed, ne nézz a fénybe, mert fájni fog!

Nem látom, hogy a férfi megtette-e, amire kérem, mert nyirkos, vörös hajához szorítom az arcomat. A szüntelen kongatást a fejemben, mellkasomban érzem: mintha belülről ütnék kifelé egy kalapáccsal a csontjaimat.

A kliens súlya fokozatosan könnyebb, teste forrósodik. Légzése halk, és egyenletes. Az ébredés gyötrelmeit pont olyan némán tűri, akár a fájdalomkat. Csodálom érte.

Gyorsan esik le a karom a mellkasomra, amikor a férfi eltűnik, és végre kinyithatom a szemem.

Fertőtlenítőszag csípi az orromat, a padló puhává válik alattam,

és annyira maszatosan látok, mintha víz alól néznék felfelé.

Egy nő beszél felettem:

- Nyugalom, korai lenne még mozognod. Tele vagy fájdalomcsillapítóval, és rajtad vannak a drótok is. Üdv idekint. Előbb leválasztalak a férfiről, mert még össze vagytok kötve. Gratulálok, sikerült visszahoznod a klienset.

Nyögök, mert száraz a torkom, krákgonom kell, mielőtt megszólalok:

- Valami nem stimmelt. Amíg veled voltam, odabent, zajokat, és dübörgést hallottam.

- A szíved megtréfált bennünket, de nem tudjuk, hogy miért. Többször is azt hittük, le kell állítanunk a programot. Elképzelhető, hogy érzékelted a kinti gépek hangját. Történt más rendkívüli is?

Tisztán értem, mit mond, mialatt a doktornő elmosódott sziluetttjét egyre élesebben látom: örülök, amikor felismerem Linn-t.

- Nem. Csak a személy volt furcsa. - A másik ágy felé pillantok.

A férfi haja élénken vöröslök a fehér lepedőn, fekhelyét orvosok állják körbe. Leveszik a maszkot a szájáról. Köhög, amikor hosszú idő után először vesz levegőt önállóan. Hallom, amint kéri tőle, ne beszéljen, még akkor sem, ha úgy érzi, tudna. Elmondják neki, hogy egy kórházban van. Emlékeztetik a nevére, és a balesetére, ami miatt kómába került, de egy speciális módszernek köszönhetően bejutottak az agyába, és belülről ébresztették fel. Az egyik orvos szelíden magyarázza neki, miként tanulmányozták át az eddigi életét, hogy kitaláljanak egy olyan személyt számára, akinek hajlandó megfogni a kezét, és kijönni vele a sötétségből.

- Létezik az, hogy ő is a fejemben járt? - faggatom Linn-t, miközben le nem veszem a szemem a férfiről.

- Kizárt. Abban a tudatállapotban, amiben ő volt, ez teljeséggel lehetetlen. Semmi másra nem reagált, csak a fizikai fájdalomra, amit te okoztál neki. Miért?

- Mert láttam benne valamit magamból. Olyat, ami tőlem származott, és nem a mesterségesen összeállított lánytól.

Linn elmosolyodik:

- Hm. Akkor ez azt jelenti, hogy ugyanarra gondoltatok. - A doktornő fecskendőt vesz a kezébe.

Linn altatáshoz készül, mielőtt utoljára elválaszt egy kliensről.

Meglepődök, amikor a férfi felém néz: a szeme olyan kék, és megnyugtató, mint az Oázisban a folyó. Arca vonzónak, elevennek tűnik - vagy csak én látom már másnak. A fejéből vezető vékony kábelek az enyémmel csatlakoznak ugyan, de tudom, hogy felépülése után ezek nélkül is érteni fogjuk egymást.

Roah

Craz

Eközben a Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház pincetermében

A négyes asztalnál három dombitorpe foglalta a helyet - már-már Zafir Szellő, az ügyeletes félelf pincérmő szerint. Ebből is látszott, hogy a csinos, fehérkötényes lány csak pár napja úzte ezt a mesterséget. Ugyanis, bár egy dombitorpe kisebb egy embernél, elfnél vagy orknál (sőt pár centivel egy átlagos törpénél is) - így méretarányosan a gyomra is kisebb -, ugyanannyi térfogatú italt képes elfogyasztani, mint az imént felsoroltak. Sőt!

Zafir Szellő könnyed mozdulattal letette az asztalra az újabb három korsó sört, majd fellejtett a kanyarodó lépcsősoron. Az asztalnál ekkor felállt az egyik törpe, és érdekes mozdulatokat mutatott be. Két társa felváltva kommentálta mindezt.

- Jön?
- Megy?
- Sétál?
- Cammog?
- Cszozog?

- Lépked?
- Mászkál?
- Sántikál?
- Csámpázik?
- Támolyog?
- Mérges?
- Csúnyán néz?
- Fogja a fejét?
- Na jó, elég! - szólt az alacsonyabbik. - Feladom. Hülye játék ez az aktivití! - summázta a véleményét, majd fájdalmas, ugyanakkor furcsamód mohó arccal a büntetésor után nyúlt.

A fenti történet az „Akik még nem csinálták kecskével” elnevezésű, írástechnikai feladatokkal foglalkozó Facebook csoport negyedik feladatára készült, melyben a több száz összegyűjtött mozgást jelentő igéből kellett felhasználni legalább tizet.

Kelta népem

Szövevényid gyilkos mérge átitatja vizeinket
mérgeid elegy tavainkkal
forrásokkal, hús patakkal
mérgeid terjed levegőben,
föld alatt és föld felett
minden élőt áthat mérgeid
elpusztítva hazát, népet.

Magam járok csak könnyezve
Fájdalomtól meggörnyedve
Hol vannak a ligeteink?
Tiszta vizű forrásaink?
Fehér színű szikláinkon
napnak fénye mért nem ragyog?

Sötét éjben botladozom
hazám, népem nem találok
pusztává lett minden, mi volt
nem találsz itt többé már hont.

Mocsár és láp, lidércfények
akármerre körülnézek
cseres-savas tőzegláp
hatalmas halotti ágy
mélyedbe, ha belenézek
látom halott népem ott lent

Magas égen a nyári hold
bátorítón rám ragyog
nyújtja felém, mint óvó karját
hideg fényű hold sugarát

Karom én is széttárva
belevetem magam a mocsárba.

galbena

Te

Amikor a szemedbe
nézek: egy csodát látok.
Ragyogó fényét a létnek,
amely értem tündököl,
s bukkan fel az ember-
lényiség mélységeiből
csak azért, hogy világítson
nekem a sötétségben.
Élet, érted, értelem.
Nélküled, nihil, nincstelen.

angyalka146

Újra

Oly sok idő után,
annyi elhalt nap után.
Újra.
Életet adni a papírnak.

Kíváncsiság hajtott.
Ki vette észre a papírra
vetett sorokat?
Megtalálni - kétszer.
Az öröm.
A félelem.
A felelősség.
A szavakért.
Másokért.
Nehéz súlyok kezemen.
A lelkemen.
Az öröm bánata.

Oly sok idő után,
annyi elhalt nap után.
Újra. Félve. Gyötörődve.
Életet adni a papírnak.

Tordai Gábor

Lidércfény

Sejtelmesen derengő lángcsoda,
Lobban emitt, s táncol amott,
Lelket simogatva idézi
Messzi tájak végtelen varázsát.

Hűvös fényében ezer mese
Szövi bűvös szálát,
S benne ott lüktet
A távi csillagok tomboló tüze.

Csalfa ígéretként lebeg előtted,
Vágyat lobbant hirtelen,
S kacagva lopja meg
Bódultan bolyongó lelkedet.

Hiú, játékos, apró ragyogás
Vezet szörnyű rengetegbe,
Hol kísértetek ódon tanyáján
Játszik veled éjsztét labirintusában.

edwardhooper

Spirituálé

Körben az árnyak állnak,
Spirituális táncot járnak.
Vadul füstől a vöröslő tűz,
Vadul porzik a föld lábuk alatt.
Vad dobszó dobbantja szívüket.
Imát mormolnak, s énekelnek,
Kialtások robbannak a tűzben.
Álruhát öltenek, s maszkba bújnak.
Megcsendül a végszó,
S mind a földre hullnak.

Gedő Márton

Mozimorzsák - filmaprólék

Jimmy Cartwright

A vég / Fin

spanyol thriller (2012) - IMDb 4,9 - (16 év felett)

Egy fiatalok társaság egyik tagja, Sara (**Carmen Ruiz**) meghívja 20 éve nem látott barátait egy elzárt, hegyi üdülőházba, hogy a közöttük lévő problémákat feloldják. Össze is jön a 9 fős társaság, ám egyvalakit még várnak, hiányolnak. A Profétának is nevezett **Ángel (Eugenio Mira)** nem jelent meg, s az esti tábornézésnél (ahol már kezdenek eldurvulni a dolgok) Sara elmondja, hogy valójában Ángel ötlete volt, hogy ismét összejöjjenek. A vita tetőpontján azonban különös égi jelenséget tapasztalnak, majd rájönnek, hogy nem csak a házban ment el az áram, de az összes elektromos berendezés - beleértve a központi záras autóikat is - tönkrement. Nyugovóra térnek, ám reggel azt veszik észre, hogy egyikük eltűnt. Először arra gondolnak, hogy lement a közeli házba, vagy a faluba, így utánamennek. Ám a túra során kiderül, hogy minden kihalt, és valami megmagyarázhatatlan okból kifolyólag ők is egyre kevesebben vannak.

Emberi kapcsolatok, hazugságok, féligazságok, megbocsátás, valamint az élet-halál kérdéskörei vonulnak végig a filmen, amelynek befejeztével nem csak a filmkockák érnek véget. Érdekes, izgalmas, elgondolkodtató alkotás.

Riddick

amerikai sci-fi akciófilm (2013) - IMDb 6,4 - (16 év felett)

Úgy gondolom, sem **Vin Dieselt**, sem **Riddick** figuráját nem kell bemutatni. A 22 évente sötétség, és a Riddick - A sötétség krónikája után megjelent a harmadik rész is, 13 évre az előzőhöz, és 9 évre ez utóbbihoz képest.

A történet itt is egyszerű: Riddick a szülőbolygóját, Furya-t keresi, aminek a helyét már csak egyetlen személy, a necromonger **Vaako (Karl Urban)** ismeri.

Meg is egyeznek, hogy Riddick az információért cserébe lemond a necromongerek trónjáról Vaako javára, ám ez utóbbinak esze ágában sincs visszavinni Riddick-et a Furyára. Így kerül főszereplőnk (ismét) egy meglehetősen kietlen, ebből kifolyólag kegyetlen bolygóra. Persze túlél mindent, mi több, eljut egy bázisra, ahonnan vészjelzést ad le. Meg is érkezik hamarosan két fejdámszó csoport, akiknek immár nem csak Riddick-el, hanem egymással, és a bolygó vérszomjas lényeivel is meg kell küzdeni.

Kétségtől látványos, akciódús film, teljesen jól hozza az eddigi megszokott színvonalat. S amennyiben lehet egy Riddick filmről olyat mondani, hogy happy enddel végződik, akkor tulajdonképpen erre is igaz.

Világvége / The World's End

angol akció-vígjáték (2013) - IMDb 7,1 - (16 év felett)

Kezdjük talán ott, hogy: Haláli hullák hajnala; Vaskabátok; Fuss,

dagi, fuss!; Paul. **Simon Pegg** és **Nick Frost** párosa egy újabb szórakoztató remekművel állt elő, ami a Világvége címet kapta, természetesen nem véletlenül. A legutóbbi (decemberi) Mozimorzsákban már volt szó arról, hogy Hollywood miként képzelel el a világvégét (Itt a vége), most ugyanezt megtudhatjuk eme két angol úriembertől is. Vagy mégsem?

Gary (Simon Pegg), **Andy (Nick Frost)**, **Stewen (Paddy Considine)**, **Peter (Eddie**

Marsan) és **Oliver (Martin Freeman)** gyermekkori jóbarátok, akik annak idején természetesen sok hülyeséget csináltak. Azóta persze felnőttek, volt aki vitte valamire az életben közülük, volt, aki nem, s olyan is akad, aki ugyanolyan maradt. Egy dolgot szalasztottak el fiatalon: a Golden Mile sörtúrát, amely Newton Heaven mind a 12 ivóját érinti, s amelynek a végcélja a The World's End nevű hely. Pontosabban nem szalasztották el, csak nem sikerült befejezni. Így jött az elvonón lévő Gary ötlete, hogy bő 20 évvel az elszúrt túra után összehívja a régi haverokat (ismerős ötlet?), hogy most a végére járjanak a túrának.

Persze a hely, a szülővárosuk már némileg megváltozott, de az újrakezdett túrán azért több ismerőssel is találkoznak. Többek között a középiskola egyik jó fej tanárával, **Guy Shepherd-el (Pierce Brosnan)**. A dolog egész jól halad, s már-már unalmassá is kezd válni, ahogy kocsmáról-kocsmára haladva döntik le a fél literes söröket, és melléjük némi kísérőt. Ám nagyjából ezen a ponton szerencsére olyan váratlan fordulat következik be, amely a film végéig számos izgalmat hoz.

Carrie

amerikai horror (2013) - IMDb 6,1 - (18 év felett)

Stephen King megegyező című regényéből már készítették egy filmet 1976-ban (ugyanezen címmel), amely a kor színvonalának megfelelően akkoriban elérte a kívánt hatást; és mostanság újranézve is. Ebből kifolyólag nem teljesen értem, miért kellett ezt is újra leforgatni, ha csak azért nem, hogy a mai fiatalok különböző igényeit kielégítsék a mindennap használt modern technika, mobiltelefon, laptop, internet, digitális videokamera alkalmazásával. Persze azt el kell ismerni, hogy egy efféle klasszikus horrorból nemigen lehet rossz filmadaptációt készíteni, így bizony ez is rendesen odavág. A történetre nem is térek ki, hiszen unásig ismert.

A színészi játékkal nem volt problémám, akit idegesítőnek szántak, az engem idegesített, akit szánalomra méltónak állítottak be, azt megszántam, akit szimpatikusnak gondoltak, az szimpatikus is volt. Az új főszereplő viszont, azt gondolom, telitalálat. A Ha/Ver két részében, a Hick-ben és több más filmben is bizonyított **Chloë Grace Moretz** remekül alakítja a bigott vallásos anyától született **Carrie** alakját.

Egyébként a moziváltozat helyett / mellett érdemes megnézni az alternatív befejezéssel rendelkező változatot (is).

Ida

Justin Cronin: A Tizenkettek

Justin Cronin *A Tizenkettek* (*The Twelve*) című regényét szeretném a figyelmetekbe ajánlani, ami *A Szabadulás-trilógia* második köteteként jelent meg 2013-ban a Cartaphilus Könyvkiadónál.

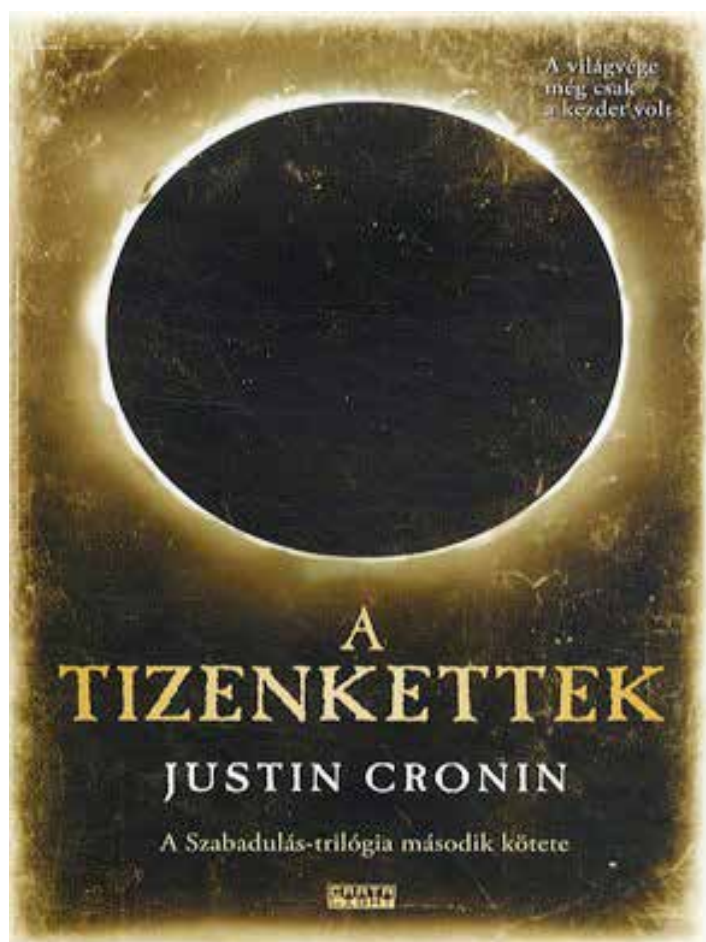
A trilógia első kötete *A szabadulás* (*The Passage*) eredetileg 2010-ben jelent meg az Amerikai Egyesült Államokban, és igen népszerűvé vált az olvasók körében. Azóta számos nyelvre lefordították a könyvet, többek között magyarra is.

Az alapötletet az író kislánya adta, aki azt kérte az apukájától, hogy írjon egy olyan történetet, amelyben egy lány megmenti a világot. Így született meg Amy, a Sehonnan Jött Lány.

A történet a karanténba zárt Amerikai Egyesült Államok romjain játszódik. Egy félresikerült kísérlet során ugyanis tizenkét, speciális vírussal megfertőzött elítélt vezetésével vámpírszerű lények lepték el a kontinentst, akik nappal sötét helyeken lógva szundikálnak, éjszaka viszont könyörtelenül lecsapnak a még életben lévő emberekre. Bizonyos szempontból hasonlítanak a zombikra is, hiszen öntudatukból, emlékeikből csak töredékeket sikerült megőrizniük, állandó éhség kínozza őket, és képtelenek megszabadulni a szenvedéseiktől. Viselkedésüket pedig nagymértékben befolyásolja az őket megfertőző elítélt személyisége, akivel folyamatos mentális kapcsolatban állnak.

A trilógia második kötete a katasztrófa utáni első száz év eseményeit dolgozza fel számos túlélő szemszögéből. Közös vonásuk, hogy valamennyien egyedi és kedvelhető karakterek, akik a társadalom teljes összeomlása ellenére is megpróbálnak alkalmazkodni az új körülményekhez, segíteni egymásnak, és igyekeznek lehetőségeikhez mérten „normális” életet élni.

Az emberek hibájából bekövetkező apokalipszis témáját már számos alkalommal feldolgozták sokféle formában, és napjainkban nagy népszerűségnek örvendenek a posztapokaliptikus világokról szóló regé-

nyek és filmek. Ennek ellenére ebben a történetben mégis van valami egyedi vonás, aminek köszönhetően szinte le sem tudtam tenni a könyvet olvasás közben.

A szimpatikus, kidolgozott karakterek mellett nagyon tetszett a regény hangulata is. Az író ügyesen ötvözte az összeomlott világ viszonyait egy csipetnyi misztikummal, ami fokozza a feszültséget, és még érdekesebbé teszi az egyébként is mozgalmas cselekményt.

Kíváncsian várom a folytatást.

Köszönjük az Alexandra Kiadónak, hogy rendelkezésünkre bocsátotta a könyv egy példányát.

Justin Cronin (szül. 1962) amerikai szerző. Öt regényt írt, melyből kettő egy-egy önálló kötet (*Mary and O'Neil* [2001], *The Summer Guest* [2004]), három pedig egy vámpír trilógia részeit képezi (*The Passage* [2010], *The Twelve* [2012], *The City of Mirrors* [2014]). Megnyerte a Hemingway Alapítvány / PEN Award-ot, a Stephen Crane-díjat, és a Whiting Writer's Award-ot.

New England-ben született és nőtt fel. A Harvard Egyetemen diplomázott, majd az Iowa Writers 'Workshop-on tanult. 1992 és 2003 között kreatív írást tanított, és az „Author in-residence” titulussal rendelkezett a Philadelphia-i La Salle Egyetemen. Jelenleg feleségével és gyermekeivel Houstonban (Texas állam) él, ahol a Rice Egyetem angol professzoraként dolgozott.

